X. évfolyam 31. szám
1954 július 29.
Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Irány: a Főiskolai Világbajnokság!

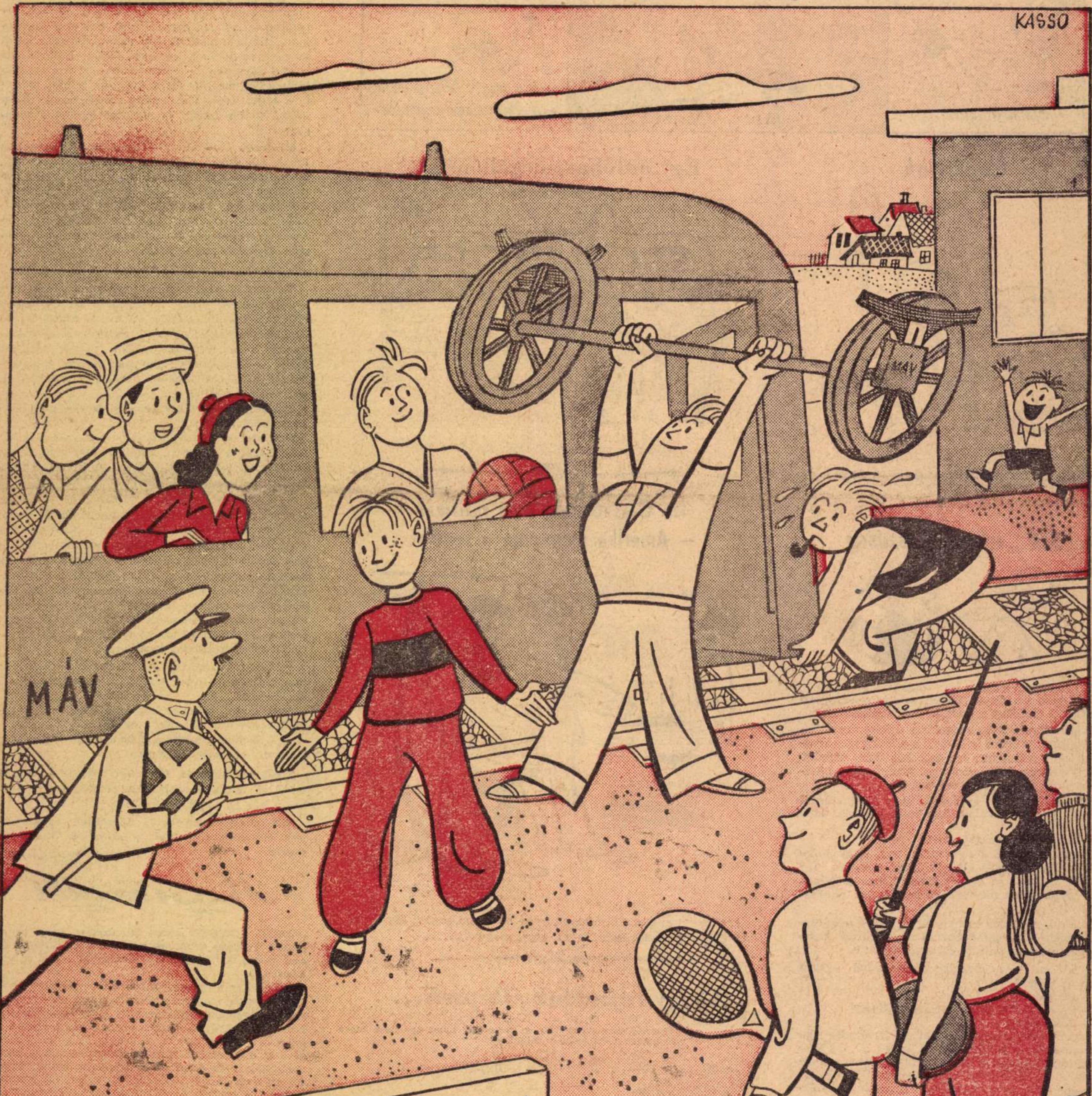

— Miért állt meg a vonat?
— Rögtön mehetünk tovább, csak a súlyemelők egy kis edzést tartanak…

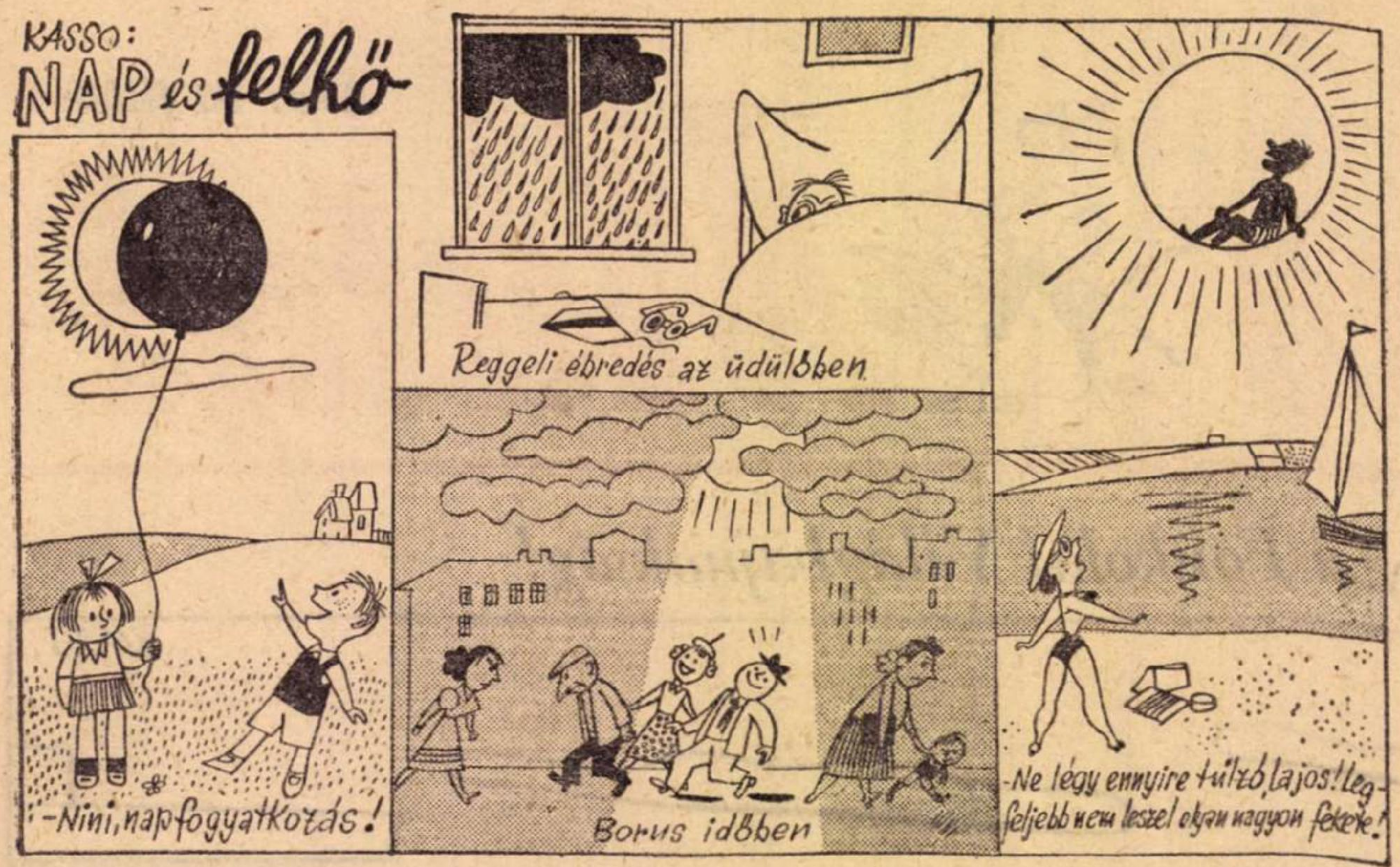
KASSO:
NAP és felhő
Reggeli ébredés az üdülőben
-Nini, napfogyatkozás!
Borus időben
-Ne légy ennyire túlzó, Lajos! Legfeljebb nem leszel olyan nagyon fekete!

Örökifjak

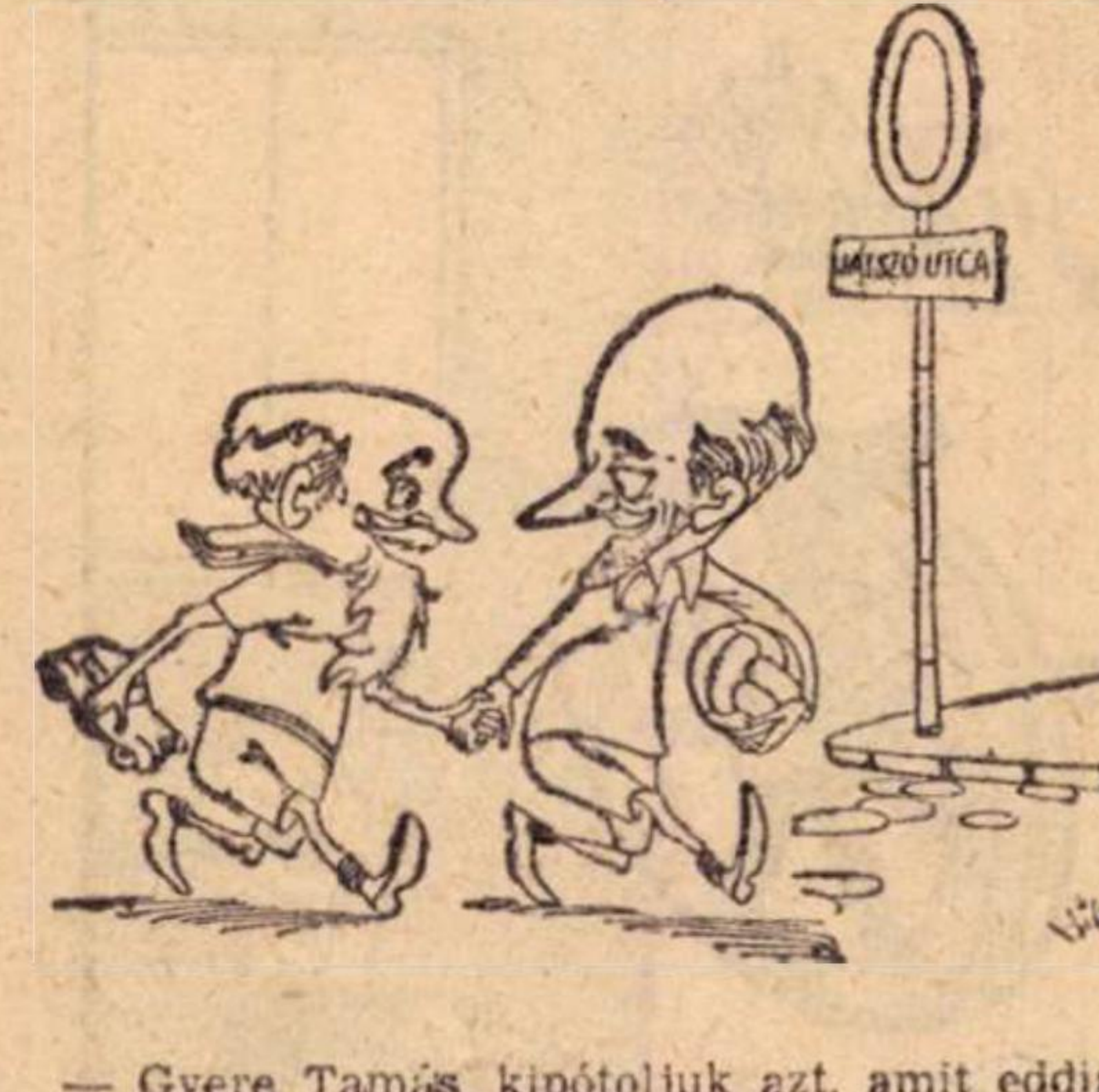

— Gyere Tamás, kipótoljuk azt, amit eddig elmulasztottunk . . .

Sok „adag" bosszúság

A Kristóf-tér sarkán karonfogott a barátom:

— Gyere be ide a „Finom falatozó" eszpresszóba. Itt állítólag remek újítást vezettek be.

A pénztárnál még semmiféle újítást nem tapasztaltunk. Fizetni kellett és a pénztárosnő készpénzfizetés ellenében letépett két kis cédulát, amely feljogosított bennünket arra, hogy a kávéfőzőgépnél két duplára váltsuk be.

Az sem számított újításnak, hogy a pénztárnál eltöltött idő alatt valaki hangosan kiáltozni kezdett.

— Kérem a panaszkönyvet!

Hiszen a panaszkönyv azért van, hogy indokolt esetben a vevő elkérje. Most azonban, úgy látszik, sok volt az „indokolt eset", mert a következő pillanatban még ketten kérték a panaszkönyvet.

Átadtuk a kávéra szóló értékjegyet az eszpresszósnőnek, aki egy dobozból négy darab összepréselt masszát vett ki és a gépbe tette.

— Mi ez? — kérdeztük gyanakodva — csak nem az újítás?

— De igen.

— És mi tartja össze ezt a gombócot?

— Kötőanyag.

A gombócot a kötőanyaggal együtt átadta rendeltetésének, gőzt eresztettek rá és a „kávé" a cseppfolyóssá vált kötőanyaggal együtt a pohárba folyt. A kávéfőzőnő ezután kedves mosoly kíséretében átadta a két duplát. A kedves mosolylyal nyilván szuggerálni akart bennünket, de kevés sikerrel, mert a kávé erős cikória-íze bennünket is felbőszített.

— Ez a kávé rossz! — állapítottuk meg. Úgy látszik, a kötőanyag elveszi az ízét, csak a cikóriát érezni.

— Ez enyhe kifejezés — vélte egy másik áldozat. — Vagy adnak rendes kávét kötőanyag nélkül, vagy pedig én is kérem a panaszkönyvet.

A kávéfőzőnő szabadkozott, hogy ő nem tehet róla, egy újító kitalálta a préselt kávét, mert az gazdaságos.

— Neki! — dühöngött egy új vendég. — Mert újítási díjat kapott érte!

(palásti)

Egy autóbuszmegállónál…

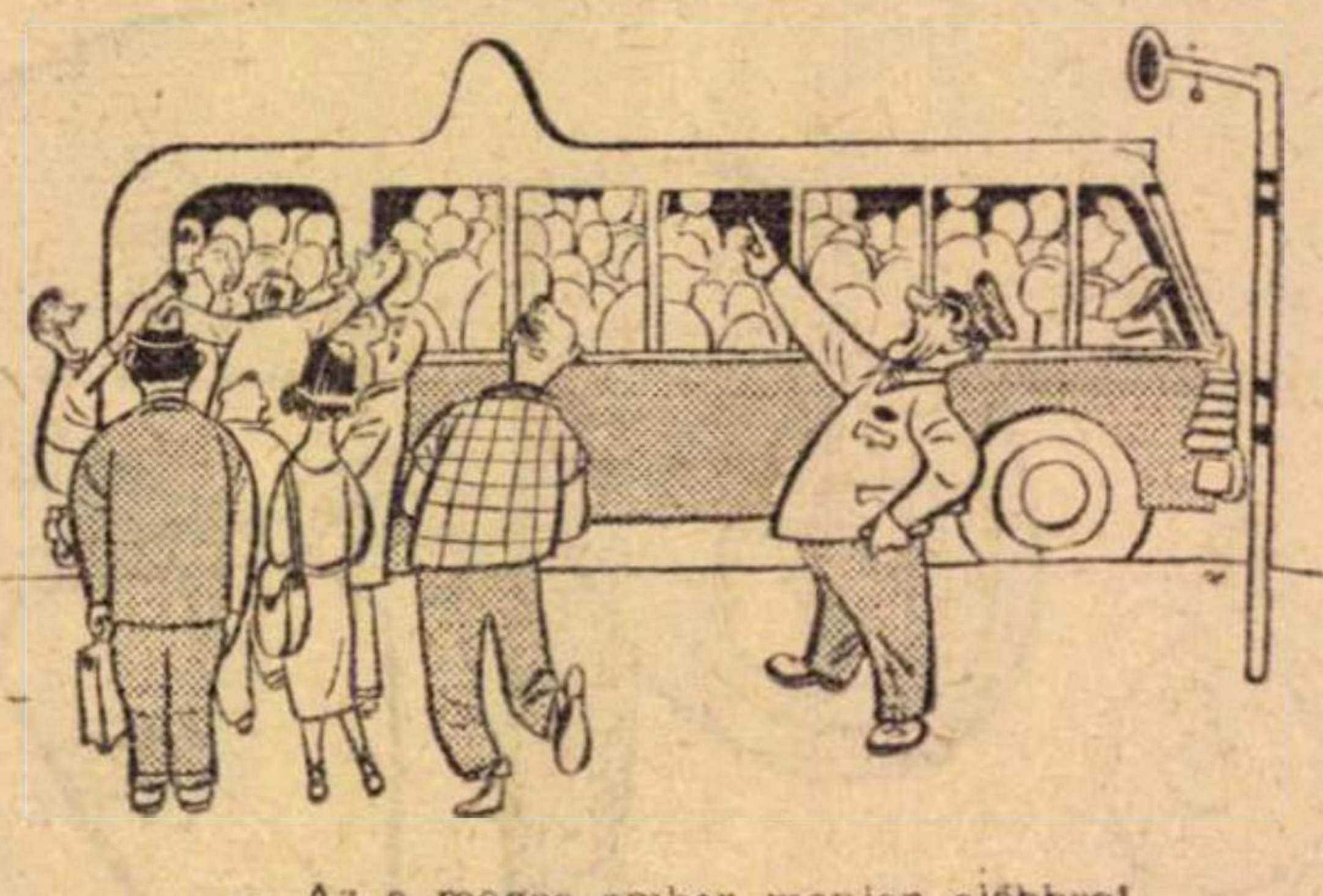

— Az a magas ember menjen előbbre!

Ha Olaszország nem ratifikál – Amerika megvonja a segélyt

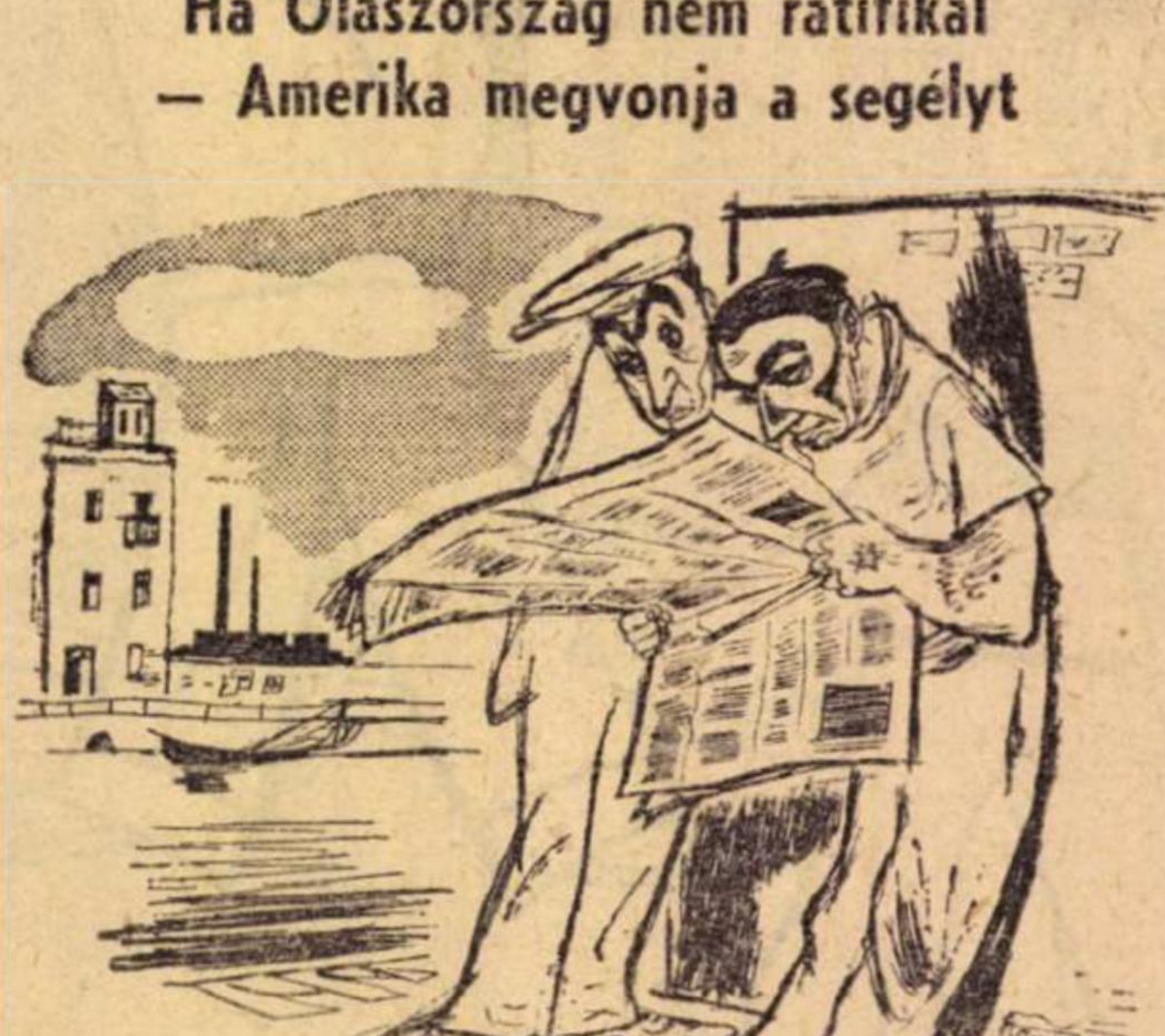

I. Olasz munkás: Van remény az amerikai segély ügyében?
II. Olasz munkás: Igen, lehet, hogy megvonják . . .

Ahogy rajzolónk elképzeli…

Nyáron vándoroltatják a baromfit, mert így több eleséget találnak és jobban fejlődnek.

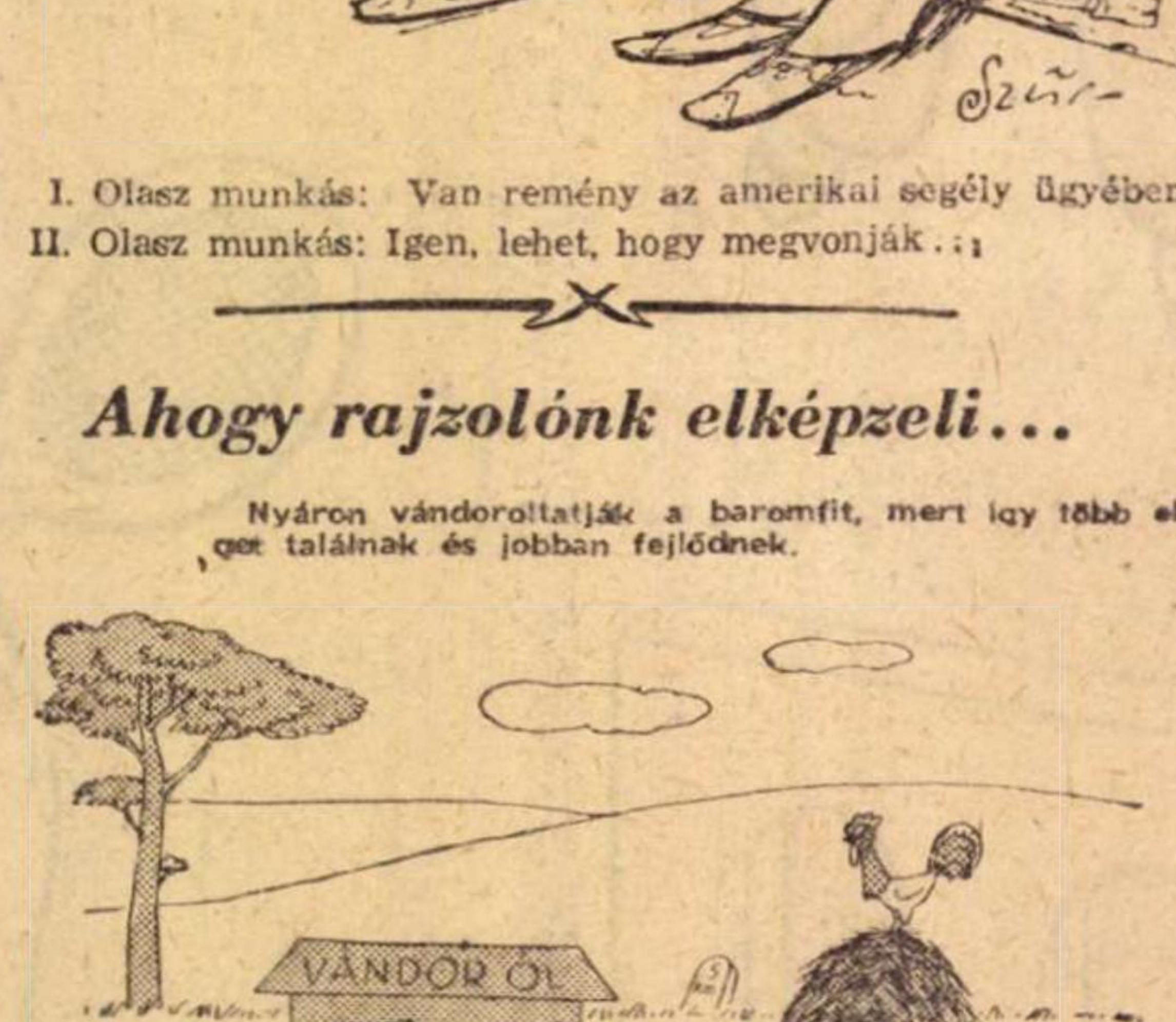

Tyúk: A kakas csak így volt hajlandó velünk jönni . . .

Egy és más…

Szédülős természet lévén, a különféle hintákhoz nem viszonyulok valami fényesen. Mégis, amikor a Vidám Parkban szokásos évi sétámat végzem, szelíd megértéssel nézegetem az óriáskereket, ezt a függőleges síkban forgó hintát csakúgy, mint a ringlispilt, amely viszont vízszintes síkban pörög. A hullámzó krinolin kedvelőit sem nézem le, bár e raffinált hintaféleségnek még a gondolatára is émelyeg a gyomrom. Elismerem, hogy hajóhintára is szükségük van azoknak, akik szeretik a hajóhintát — egyszóval valóban nem vagyok a hinták dühödt ellensége. Miért is volnék az. A hintát minden bizonnyal a bölcsőjében kedvelte meg az ember, s szüleim hibája, hogy ilyen gyökeresen leszoktattak róla.

Egy, egyetlenegy hintát azonban képtelen vagyok megérteni. Ez a hinta egyszemélyes kis hajóhinta, amely egy rúd végére van erősítve. A páciens lefizeti az egy forintot, beleül a kis hajóba, odaszíjjazzák. A rúd ezután lengeni kezd, leng egyre jobban, egészen addig, amíg a kis hajó s a benne ülő ember felülre kerül s a rúd a holtponton megáll. Ez a gyönyör teteje: a hintázó fejjel lefelé lóg néhány másodpercig. Nem sokkal utóbb kiszáll és tántorgó léptekkel távozik.

Mi ebben az élvezet? — ezen tűnődtem éveken át. A napokban rájöttem. Ebben az az élvezet, hogy fizetni kell érte. Ha az igazgatóság fizetne mindenkinek egy forintot, aki hajlandó fejjel lefelé lógni egy rúd végén — aligha lenne jelentkező. Lélektani jelenség ez. Lehet, hogyha a hintázás ára nem egy forint lenne, hanem tíz, magam is beleülnék egyszer.

*

Valamelyik nap a Felsőerdősorban elmentem ama ház előtt, amelyben egykor gyermekéveimet éltem. S bár tárgyilagos szemmel nézve a ház éppolyan érdektelen, mint amilyenek gyermekéveim voltak, ellenállhatatlan vágyat éreztem, hogy harmincöt esztendő után ismét végiglépkedjek a keramitkockás udvaron s bemenjek a hátsóudvarba, ahol sok kacat között a poroló állt, a poroló, amelyen oly sokszor és oly elmélyülten csüngtem.

Nos, alig tettem néhány lépést az udvaron, féllábbal még a jelenben, féllábbal már a multban, amikor az első emeletről egy asszony hajolt át a korláton s leszólt hozzám:

— Kit tetszik, kérem, keresni?

Érzelgős hangulatomban csaknem azt feleltem: „a gyermekkoromat, jóasszony!" Szerencsémre eszembejutott, hogy ez esetben nyilván a mentőkért telefonál, vagy sikongatva felveri a házat. Így hát csak néztem fel rá s nem tudtam, mit mondjak. Éreztem, hogy valamit mondanom kell, különben besurranó tolvajnak vél; de hogyan értessem meg vele magam? Lelkem zsongó titkait hogyan ordítsam fel az emeletre? Tétován vigyorogva magyarázkodni kezdtem:

— Kérem . . . én ugyanis ebben a házban laktam harmincöt évvel ezelőtt . . . és gondoltam . . . körülnézek . . .

Nem mutatott meglepetést az arca, még kevésbbé együttérzést. Azt mondta:

— A Rohrmanné itt a második emeleten már ötvenöt éve lakik a házban.

S ezt úgy mondta, mint aki tudtomra akarja adni: álljak odébb nyugodtan, romantikus alakokkal a ház el van látva.

Mit tehettem egyebet? Köszöntem és kimentem. Gondoltam, majd visszanézek húsz év mulva.

Tabi László

A humor könyvéből

JACK LONDON sokat küszködött, amíg beérkezett. Pályája kezdetén sorra visszaküldték írásait és így bizony gyakori látogatója volt a zálogházaknak.

Különösen egy sanfranciscói lap eljárása bántotta, amely még arra sem méltatta, hogy válaszoljon levelére. Elhatározta, hogy személyesen keresi fel az újság tulajdonosát, aki egyúttal a lap szerkesztője is volt. Kiderült, hogy az el sem olvasta a kéziratot. A szerző jelenlétében pótolta mulasztását és azzal adta vissza az írást, hogy sajnos nem közölhető, mert bevezetése túl hosszadalmas, a cselekményből hiányzik a lendület és a befejezésnek nincsen csattanója.

Néhány év mulva, amikor már az egész világon ismerték Jack London nevét, a kis sanfranciscói lap is kért az írótól kéziratot. Jack London ezúttal is személyesen vitte el a szerkesztőségbe írását, amelyet a szerkesztő nem győzött dicsérni.

„Ez a rövidre fogott bevezetés", mondta, „a lüktető cselekmény, meg a frappáns befejezés — egyszóval remek írás."

„Érdekes", jegyezte meg Jack London mosolyogva, „hiszen ez ugyanaz a kézirat, amelyet néhány évvel ezelőtt úgy levágott."

„Téved", válaszolta a szerkesztő, „az egy ismeretlen kezdő írása volt, ez pedig a híres Jack Londoné."

Elfogyasztják a poharat

Barátom vendéglátóipari dolgozó (Ha korszerűtlen akarnék lenni, pincérnek is nevezhetném.) Valamilyen megmagyarázhatatlan okból engem azonosít az egész sajtóval és ha bármely lapban cikk jelenik meg a lassú kiszolgálásról, vagy a pincérek kimért modoráról, ennek én iszom meg a levét, mert olyan modorban szolgál ki, mintha megöltem volna a tömbbizalmiját.

A napokban ingerült mozdulattal tette elém a kávét.

— Arról mért nem írnak — mondta — hogy a fogyóeszközöket elfogyasztják a vendégek?

Nem értettem azonnal. Ha fogyóeszköz, akkor azért van, hogy fogyasszák. Ő azonban lefordította a mondatot: fogyóeszköz a pohár, a kés, villa, tányér, hamutartó és ezeket ... hogyis ..: egyszóval „szórakozottságból" egyes vendégek magukkal viszik. Így fogy.

— Erről írjanak már egyszer — fejezte be és magamra hagyott egy kávéval telt fogyóeszközzel.

Elgondolkoztam szavain. Az a régi vicc jutott eszembe, amikor két kis gyerek dicsekszik egymásnak. Az egyik azt mondja: „Nálunk olyan evőeszköz van otthon, hogy bele van vésve a papa neve, tudd meg!" Mire a másik: „Az semmi ... Nálunk olyan evőeszköz van otthon, amibe bele van vésve, hogy Hotel Astoria, meg Grand Café Savoy, tudd meg!"

Persze, arra nem is gondoltam, hogy ez a vicc a valóságban is előfordul. Igaza van a barátomnak. Ezt meg kell írni. De ..: hogyan? Akkor lenne ez az írás valóban építő, ha nyomban ötleteket is adnék a szórakozott vendégek „karbantartására."

Talán megoldás lenne, ha a vendéglőkben és italboltokban vékony lánccal mindent odakötnének az asztalhoz, vagy pulthoz. Nem, ez nem jó. Roppant körülményes lenne az étteremek odaláncolt villájával enni a pörköltet, vagy sört inni az italbolt láncos poharából.

Talán jó megoldás lenne papírban adni a bécsiszeletet és staniclIban a levest. Aki akarja, fogyasztás után vigye magával a „terítéket".

Ez szamárság, kár is vele foglalkozni.

Megvan! Most jutott eszembe a jó ötlet! Az étlapon az ételek árába bele kell kalkulálni a fogyóeszközök árát is. Valahogyan így:

Csontleves, májgaluskával és tányérral	3.90
Ugyanaz, kanállal és tiszta lenvászon szalvétával	10.40
Borjúpörkölt, hamu- és sótartóval	16.80
Ugyanaz, a mellékhelyiségből kicsavart villanykörtével	21.30
Pohár sör, pohárral	4.50
Pohár, sör nélkül	3.—

Nem akarom felsorolni az egész étlapot, de úgy hiszem, sikerült megtalálnom a tökéletes megoldást a poharak, kanalak, villák, tányérok és hamutartók megmentése érdekében.

Persze, van még egy ötletem, de erre nem is merek gondolni. Azért leírom: A vendég csak az elfogyasztott sört vigye magával, a poharat egyszerűen hagyja ott az italboltban.

Ez se lenne rossz megoldás.

VAJDA ALBERT

A fegyverszüneti egyezmény aláírása után

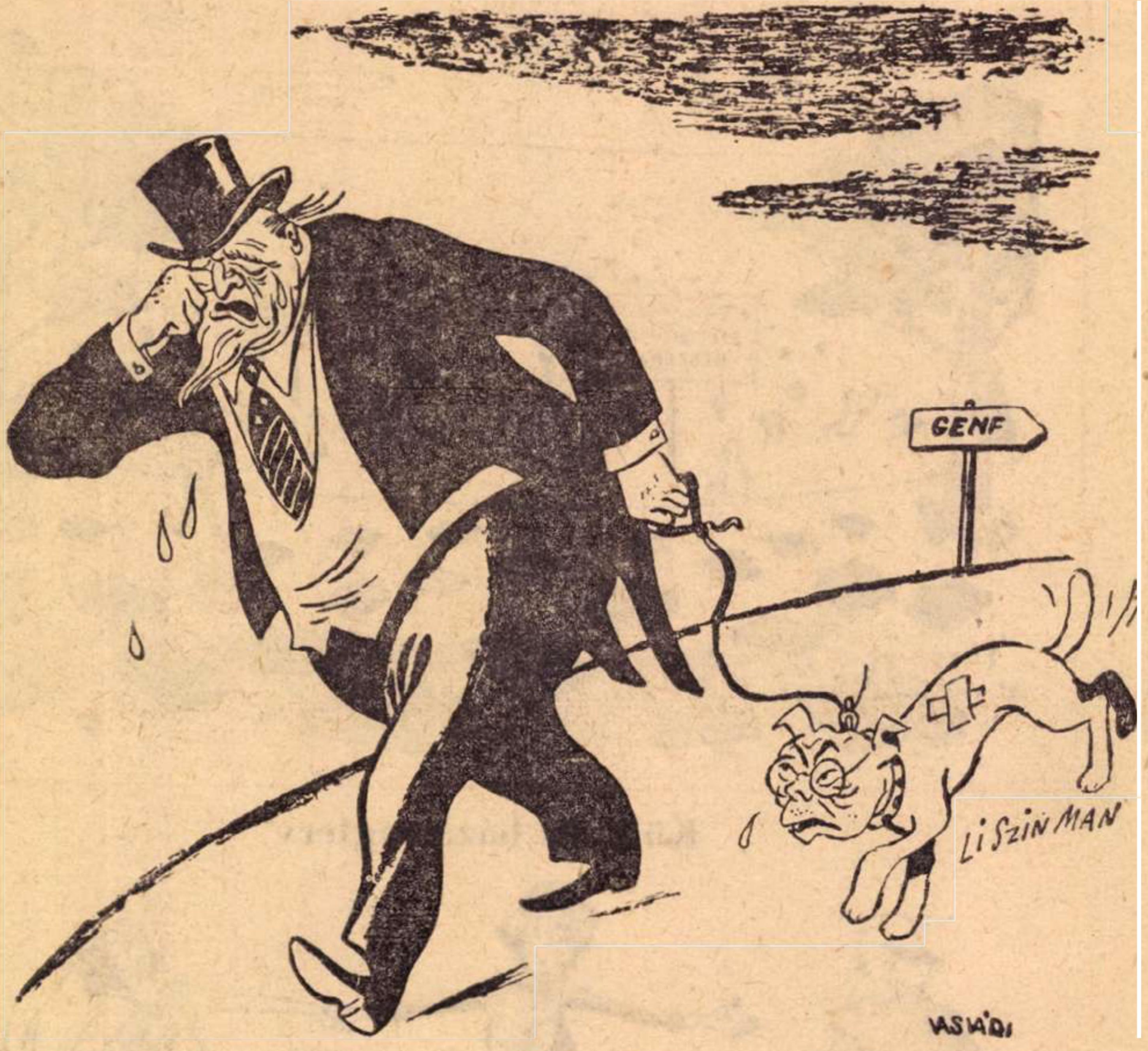

*„Téged bottal vertek, engem kacagással,
Gyere Bodri kutyám, megleszünk egymással ..."*

Ahol lassú a beadási apparátus

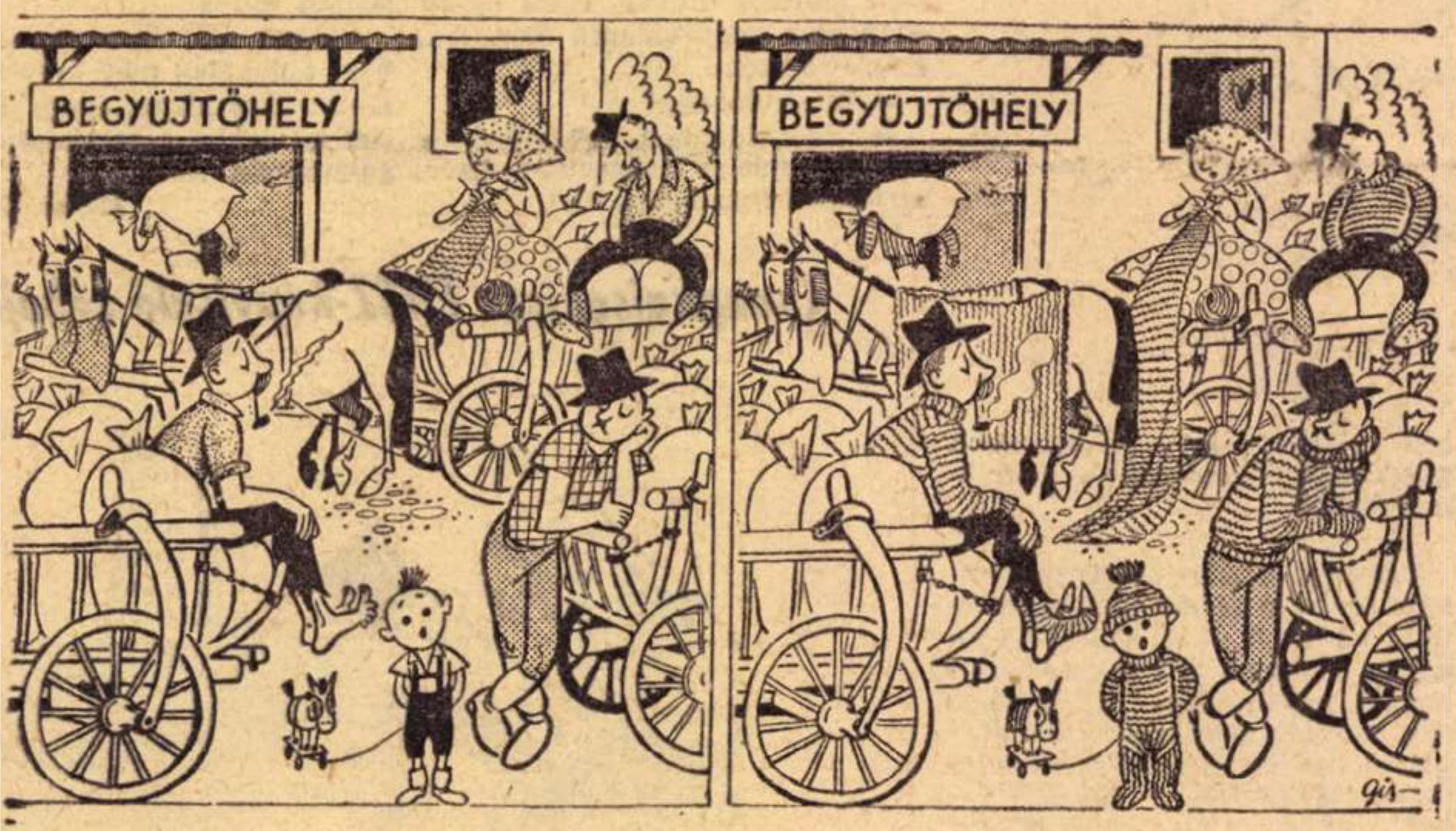

Aminek még egyes helyeken sem szabadna lenni...

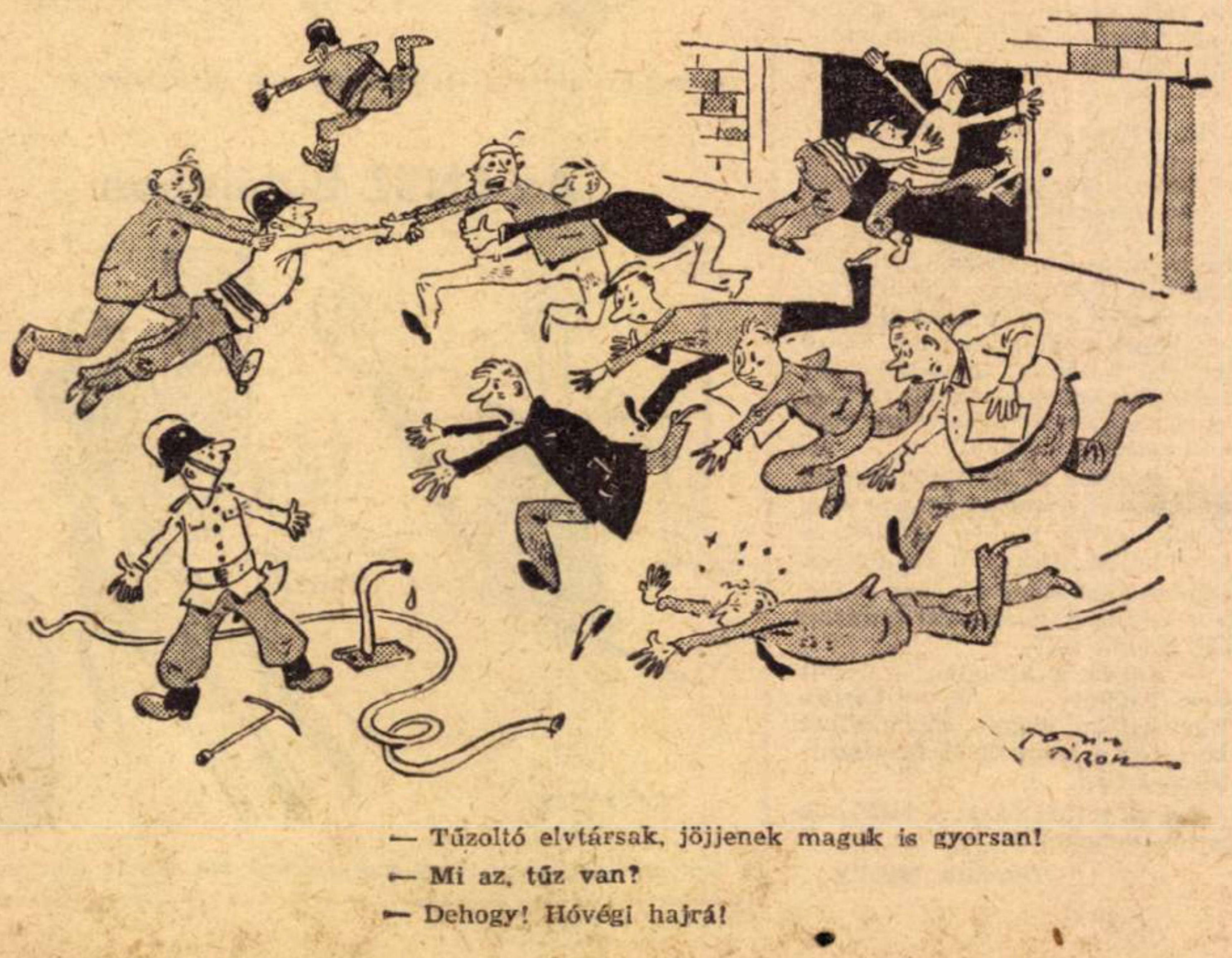

— Tűzoltó elvtársak, jöjjenek maguk is gyorsan!

— Mi az, tűz van?

— Dehogy! Hóvégi hajrá!

A BLABLA JÁTÉK

Szó
blabla
blabla
blabla

Lehet már talán húsz esztendeje is annak, hogy először találkoztam a BLABLA-játékkal. A játék alapja csak annyi, hogy egyes emberek meglepően sokat beszélnek és hihetetlenül keveset mondanak. A sok szó közül nehéz kitalálni a lényeget. Nomármost.

A BLABLA-játék feladata az, hogy a lényeget, a lényegtelenből kihámozza. Példa:

Az építésvezető védekezik:

— Én aztán igazán nem vagyok az az ember, vagyis, egészen pontosan megfogalmazva, én aztán igazán nem azt mondom, hogy a legfőbb érték EGYNÉMELY ember, nálam nincs kivétel, én a dolgozók biztonságát minden más szempont fölé helyezem. Elkészítettem idejében a munkavédelmi tervet, a munkahelyen kiragasztottuk a feliratokat, hogy „Védekezz a baleset ellen" és a sajnálatos incidens előtt nem is volt példa arra, hogy nálunk baleset lett volna. Tudom, hogy az embernek készül az épület, tudom, hogy az ember teljesíti a tervet és nem megfordítva. Mindent tudok. Lehet, hogy akadnak egyesek, akik hibának minősítik, hogy a meszesgödör nem volt körüldeszkázva, de én emelt fővel mondhatom, hogy ez rágalom, mert felnőtt emberekkel dolgozunk, akik tudnak vigyázni magukra, tehát magára vessen az a Balogh János, aki beleesett a meszesgödörbe.

Igy az építésvezető. Ha kiblablázzuk a felesleges szöveget, akkor a beszéd így hangzik: Blablablablablabla HIBA, HOGY A MESZESGÖDÖR NEM VOLT KÖRÜLDESZKÁZVA. A többi csak blabla, semmi értelme, csak üres fecsegés.

A játék nem könnyű, nagy körültekintést igényel, de ha megtanuljuk, soha véget nem érő örömet okozunk magunknak és az élet minden megnyilvánulási formájában hasznos, sőt, szerény vagyok, ha azt mondom, hogy nélkülözhetetlen.

Példa:

A lektor mondja:

— Elvtársam, olvastam új regényét és őszintén mondhatom, hogy a mű remek. Remekmű, röviden, ha szabad ezt a szót használnom; Kitűnő írás, leleplező, tanító, nevelő és amellett nagyon mulatságos is. Regény. Olvasmány. Nagyszerűen mulattam én magam is, ami velem nem szokott előfordulni, mert én komolyan veszem a munkámat. Természetesen meg kell mondanom azt is, hogy van keret. Emberek vagyunk. Vagyis nem vagyunk emberek, hanem vállalat vagyunk. Feletteseink vannak, ami annyit jelent, hogy a keretet nem léphetjük túl. Ezt Ön mint intelligens ember, meg fogja érteni. Ezt mindenki megérti. A keretet mi éppenúgy nem léphetjük túl, mintahogy a fénykép, a bekeretezett kép, nem nyujtózhat tovább, mint a takarója ér. Itt nem arról van szó, hogy a mű rossz, ellenkezőleg, a mű elsőrendű, de sajnos nem illeszthető bele a tervbe. Nekünk, a tervet teljesítenünk kell.

Igy a lektor. Most jön a felesleges szavak kiblablázása és akkor a beszéd így hangzik:

— Blablablablablablabla ..: A MŰ ROSSZ ... Blablablablabla. — A többi mind csak blabla.

S végül még egy példa.

Mancika telefonál egy barátnőjének:

— Te Magda, hát ez valami óriási! Hallottad? Na ne hülyéskedj, hiszen már az egész ország tudja! Mindenki erről beszél. A Jolán összeveszett a Sándorral. Szerintem a Sándornak volt igaza, mert legyünk csak őszinték, a Jolán igazán nem az a nő, nekem barátnőm, és te tudod legjobban, hogy én soha senkiről rosszat mondani nem tudok, de ez a Jolán igazán egy legeslegutolsó nő, és még neki áll feljebb és akkor még ő ugrál, hogy így meg úgy, majd ő megmutatja, hát persze, akkor ne csodálkozzunk, ha ez lett a vége ... és mit szólsz ehhez az időhöz? Nem lehet kibirni! Hol hideg, hol meleg, már az ember azt sem tudja, mit vegyen fel és ha meleg van, akkor egyszerrecsak nem lehet hideg szódát kapni sehol, hát az ember élete csak csupa baj, de én nem panaszkodom, csak ökölbeszorított aggyal és vasmarok-idegekkel megyek előre!

Ha kiblablázzuk a lényeget, s a többit eldobjuk, ez marad:

Blablablablablablabla.

— gyip —

BALATONI PILLANATFELVÉTEL

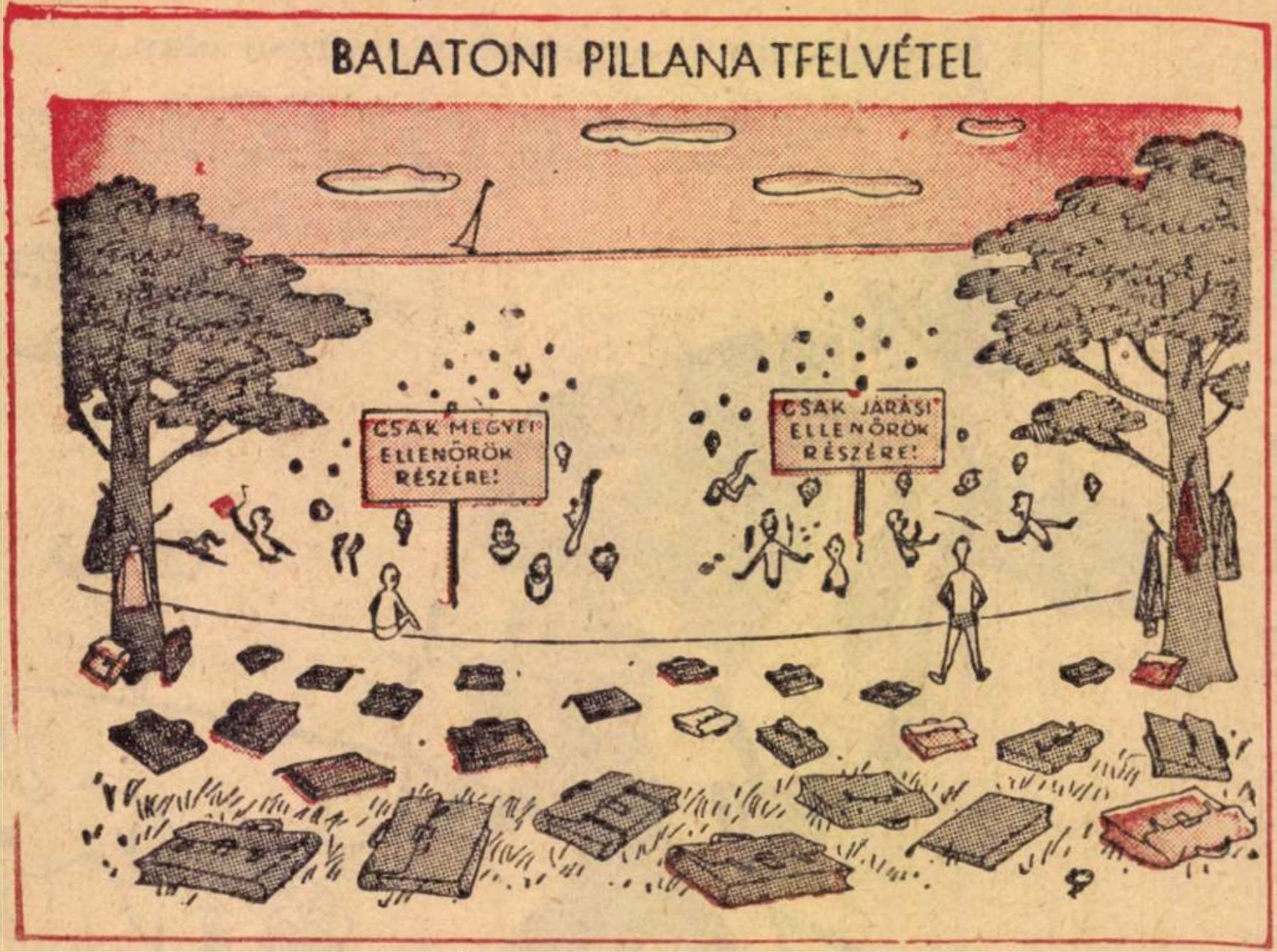
CSAK MEGYEI ELLENŐRÖK RÉSZÉRE!
CSAK JÁRÁSI ELLENŐRÖK RÉSZÉRE!

Különös házasságterv

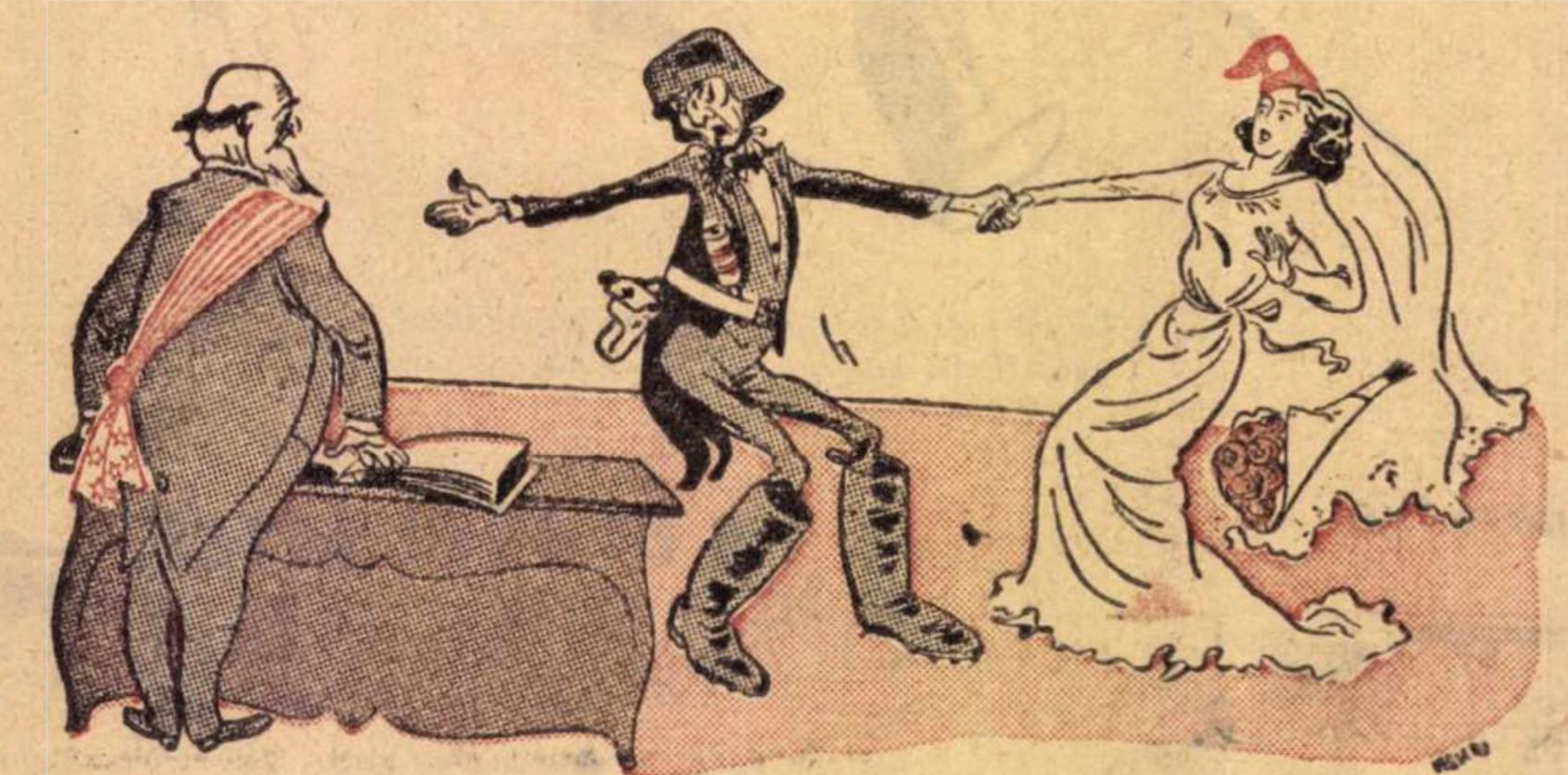

Adenauer: Esküszöm, nem értem, miért húzódozik? Hiszen én mindig csak komisz voltam hozzá...

Tambura elvtárs önköltséget csökkent

Nyolc ember mászott a két tűzoltólétrára és szerelte a Tésztaformázó Gépek Gyára külső falára a tizennégy méteres táblát: „Termeljünk jobban, olcsóbban!"

— Ez az! Olcsóbban! — örvendezett Tambura elvtárs munkaügyi előadó, amikor meglátta az új táblát. — Olcsóbban termelni pedig ugyebár annyi, mint csökkenteni az önköltséget — jutott eszébe a tavalyi konferencia anyaga és bosszankodva ment tovább. Hát persze. Az emberben hiába van meg a lelkesedés az olcsóbb termeléshez, ha hiányzik a hatáskör.

Csak egy icike-picike, egy picurinkó hatáskör kellene, amelynek alapján beleszólhatna a termelésbe, mindjárt csökkenne az önköltség. Például javasolni lehetne a makarónifúrógépek egyszerűsítését, hogy csak minden második makaróniba fúrjanak lyukat, úgy sincs azoknak a lyukaknak semmiféle tápértékük. Vagy lehetne javasolni mondjuk... na de hiába minden. Egy munkaügyi előadónak sajnos nincs beleszólása a munka ügyeibe.

Eképpen morfondírozott Tambura elvtárs még este is, amikor az Italboltban legjobb barátjával, Tihamérral — a szomszédos Nyakkendővasaló Üzem munkaügyi előadójával — találkozott.

— Mi bajod? — kérdezte Tihamér szánakozva a gondoktól pislogó barátján.

— Csökkenteni kellene az önköltséget — fakadt sírva Tambura elvtárs. — Olcsóbban kellene termelni, de mit tehetek én ennek érdekében, egy egyszerű munkaügyi előadó!?

— Hogy mit tehet? — csapott Tambura vállára Tihamér. — Sokat! Például csökkentheti a selejtet! Idenézz!...

És Tihamér meglengetett barátja orra előtt egy kimutatást: „Júniusi üzemi átlagteljesítmény 128.7 százalék, selejt 0 százalék."

— Látod? Nulla százalék, szemben a májusi tizenhét százalékkal! És ezt én csináltam, én, a munkaügyi előadó! — ütött a mellére saját maga iránt érzett nagyrabecsülése kifejezéseként.

Tambura elvtárs figyelmesen vizsgálgatta a kimutatást, de a selejtrubrika gömbölyű nullájából semmit se értett mindaddig, míg Tihamér alaposan meg nem magyarázta az összefüggéseket...

*

... És Tambura elvtárs másnap reggel már egy órával a munkakezdés előtt bent volt az üzemben. Fölényesen rámosolygott a 14 méteres táblára és irodájában elővette az üzemi minőségi ellenőrök káderjellemzését, valamint a műhelyek selejtkimutatását.

— Csodálatos! — állapította meg vagy kétórai gondos tanulmányozás után — teljesen igaza van Tihamérnak!

Azonnyomban felhívatta Bukovátz és Humbuk segédmunkásokat.

— Mi volt a foglalkozása? — szegezte az elsőnek betoppanó Bukovátz mellének a kérdést.

— Én... szitakötő voltam kérem — válaszolt a meglepett ember. — Szitakötő voltam, de mióta több péküzem nem szitálja a lisztet, nincs jövője a szakmámnak...

— Sebaj — ölelte meg Tambura elvtárs Bukovátzot. — Én kinyitom maga előtt a boldogulás kapuját! MEO-s lesz magából, minőségi ellenőr a fúróműhelyben! Ugyis lyukakkal foglalkozott a szakmájában is, nemdebár?

Bukovátz, a szitakötő mondani akart valamit, de belépett Humbuk a szobába.

— Magának mi volt az eredeti foglalkozása? — kiáltott a belépőre az előadó.

— Énnekem? — lepődött meg Humbuk. — Én kérem búvár voltam valamikor, de aztán...

— Búvár!? Nagyszerű!.. Akkor maga a dolgok mélyére lát! Mit szólna, ha kineveznénk MEO-snak, mondjuk a szerelőműhelybe?

Tambura elvtárs szervező munkája nyomán az üzemben egymás után váltották le a régi MEO-sokat és neveztek ki helyettük újakat. A marósműhely új MEO-sa egy selyemkendőfestő lett, a forgácsolóban pedig — ahol a csavarokat esztergálják — egy cukrász lett a minőségi ellenőr és így tovább... Mivel az új MEO-sok mind kitűnő, öntudatos káderek voltak, egyelőre megelégedtek a legalacsonyabb ellenőri fizetéssel. Igy az önköltségcsökkentés a béralapnál máris mutatkozott. De az igazi önköltségcsökkentés mégsem ez volt, hanem az, hogy néhány nap mulva az üzem selejtmentesen dolgozott.

*

De milyen az élet... Hiába tették rá az új MEO-sok minden makarónifúrógépre és minden nokedliszaggató alkatrésze az „I. osztályú minőség"-bélyegzőt — egy szép napon hosszú teherautókaraván jelent meg a gyárudvaron. Hozták vissza a használhatatlan gépeket, alkatrészeket. És az azonnal rendezett termelési értekezleten csak úgy zengett Csokor igazgató hangja: „Vesszen a burkolt selejt a gyárból!"

A dolgozók az igazgató szavain fellelkesülve megragadták az első, kezük ügyébe kerülő selejtet és kidobták a gyárkapun. Ez a selejt Tambura elvtárs volt, aki röptében az utcán találkozott barátjával, Tihamérral.

— Engem is kirugtak — karolt bele Tihamér — de ne búsulj. Ugy hallom, hogy munkásokat keresnek a szomszédos Fémalkatrészgyárban...

Fel is vették őket... MEO-sok lettek mindketten...

Horváth Mihály.

Hétköznapi történet

Éppen valami nagyon mulatságosat akartam írni, amikor belépett Ernő.

— Képzeld el, mi történt velem... — rebegte sápadtan és roggyantan állt a lábán. — Otthagyott a Bözsi...

Csodálkozva néztem rá.

— Tegnap este még moziban voltunk, a félkilencesen, ő akart

nagyon moziba menni, alig lehetett jegyet kapni... — Hirtelen elhallgatott, aztán így folytatta: — Otthagyott a Bözsi...

Leroskadt egy székre és szomorúan nézett rám: mit szólok hozzá.

Nem szóltam semmit, csak a fejemet csóváltam. Ernő sem szólt hosszú ideig semmit, csak nézett maga elé révetegen. Azután felugrott a székről és elgondolkozva fel-alá kezdett sétálni a szobában. Aztán egészen közel hozzám megállt és rámkiáltott:

— Érted? Otthagyott a Bözsi... — Aggódó arccal figyelt: értem-e, amit mond. Láttam rajta, attól fél, hogy esetleg nem figyelek rá, vagy félreértem a szavak értelmét. Sőt talán az is átvillant az agyán, hogy egyszerűen nem tudom, mi az, hogy „otthagyott" és mi az, hogy „Bözsi". Vizsgálódó tekintettel nézte az arcom és úgylátszik nem volt megelégedve a hatással, mert újra elmondta.

— Otthagyott. — Lassan, tagolva mondta a szót, hogy jobban megértsem és aztán magyarázó hangon hozzátette: — A Bözsi.

— Hajjaj! — sóhajtottam, de ő nem hallotta. Rövid, kínos csönd után csak hogy valamit mondjak, megkérdeztem:

— Máskülönben?

— Máskülönben, otthagyott a Bözsi! — felelte csüggedten, lesve, miképpen fogadom a hírt.

Nem jutottam előbbre.

Meg akartam vígasztalni:

— Ne búsulj, majd csak lesz valahogy! — veregettem meg a vállát. — Az én menyasszonyom is otthagyott! — hazudtam szemrebbenés nélkül.

Ernő felemelte kókadt fejét és remegő hangon megkérdezett

— Akárcsak a Bözsi?

Bólintottam, aztán így folytattam:

— Ráadásul a vállalatnál megfúrtak..

— Hajjaj! — csóválta a fejét Ernő és közben megigazította félrecsúszott nyakkendőjét. Én már akkor belejöttem a lódításba

— Tegnap megszökött a kutyám...

Ernő lassan kezdte összeszedni magát. Szemében érdeklődés csillant, arcvonásait mintha kivasalták volna, lélegzetvétele nyugodtabb lett. Akart valamit mondani, de csak tátogás lett belőle. Végre, nagynehezen kinyögte

— Ne búsulj...

— Holnap befekszem a kórházba kivizsgálásra ...

— Ne búsulj, majd csak lesz valahogy... — vígasztalt Ernő bizonytalanul és menni készült. Kikísértem. Az előszobában még tudtára adtam, hogy: — Képzeld, ma meg elvesztettem az irattárcámat...

Részvétteljes arccal kezetrázott velem és gyorsan elindult. Utközben egy pillanatra visszafordult.

— Pénz is volt benne! — ordítottam utána.

Választ már nem kaptam. Szobám ablakából még láttam Ernőt, amint magabiztos, fürge léptekkel siet az utcán... Sikerült megvígasztalnom...

Mikes György

Csangkaisekista ENSZ-képviselő sóhaja

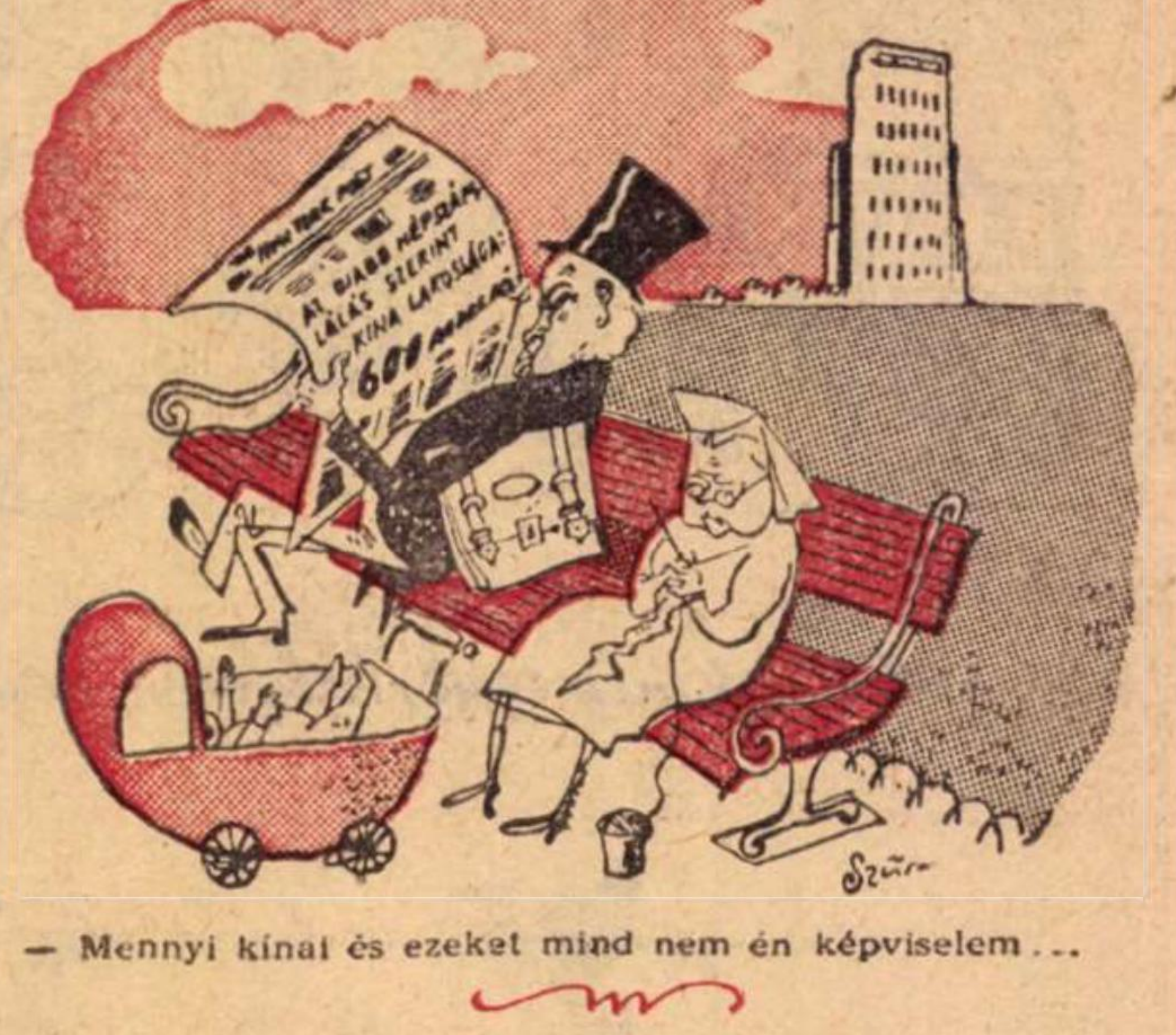

— Mennyi kínai és ezeket mind nem én képviselem...

Az ENSZ büféjében

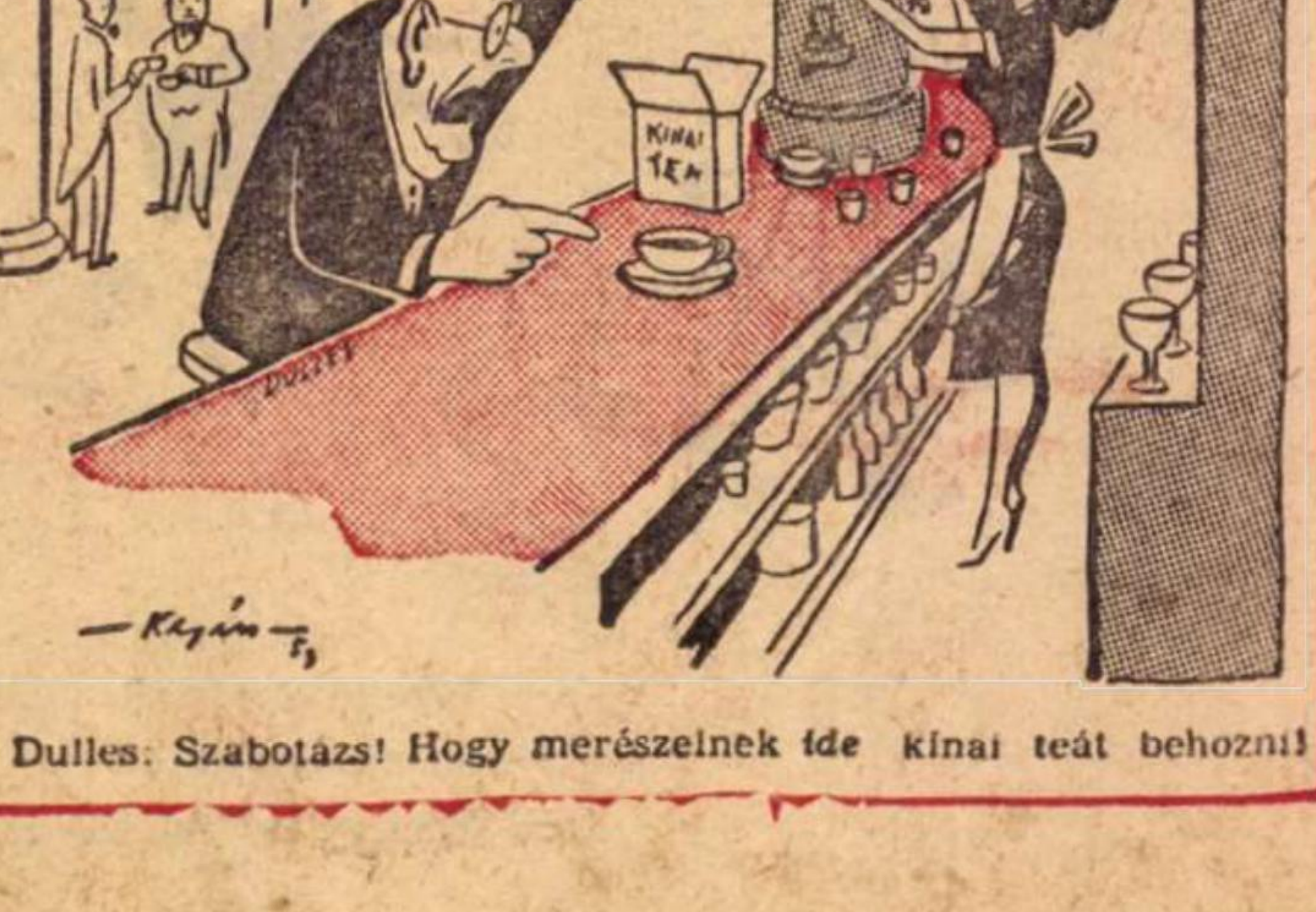

Dulles: Szabotázs! Hogy merészelnek ide kínai teát behozni!

Kínos pillanatok

A Balatonnál

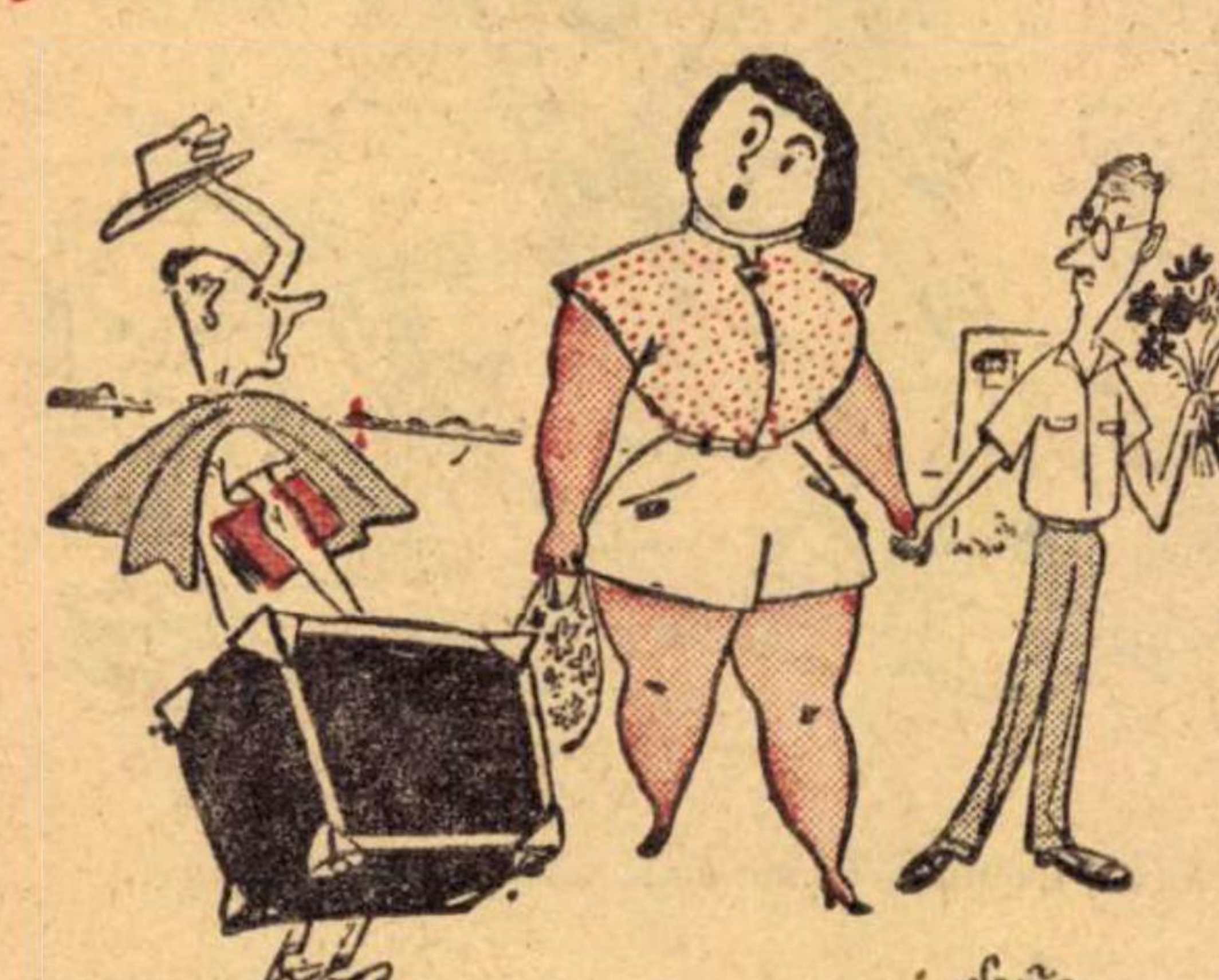

— Nem tetszik tudni, hol van a Húselosztó Vállalat üdülője?

Az üzemi beteglátogató szerencséje

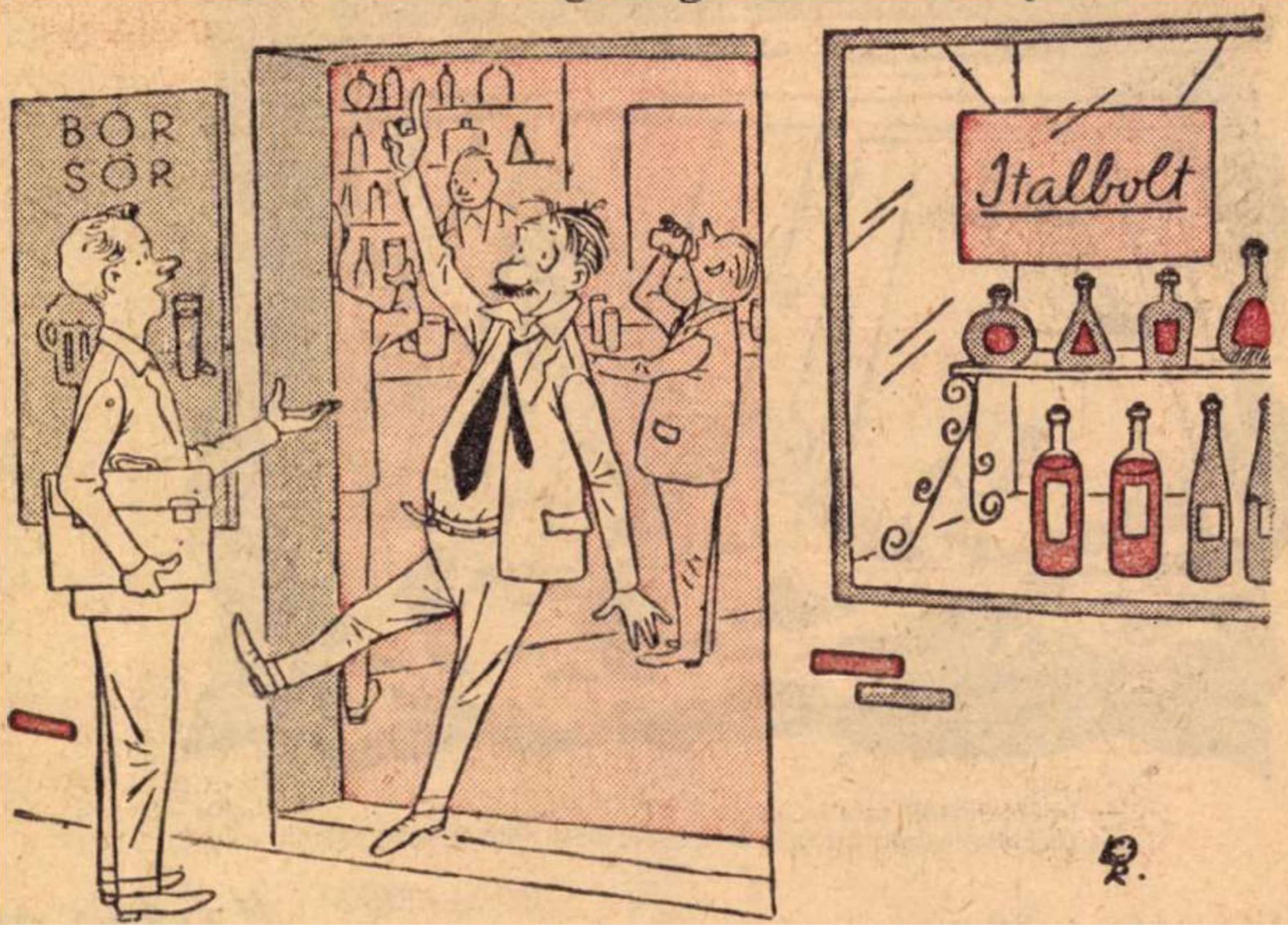

— Jó, hogy találkoztunk, most megyek magához ellenőrzésre . . .

VÁRATLAN FORDULAT

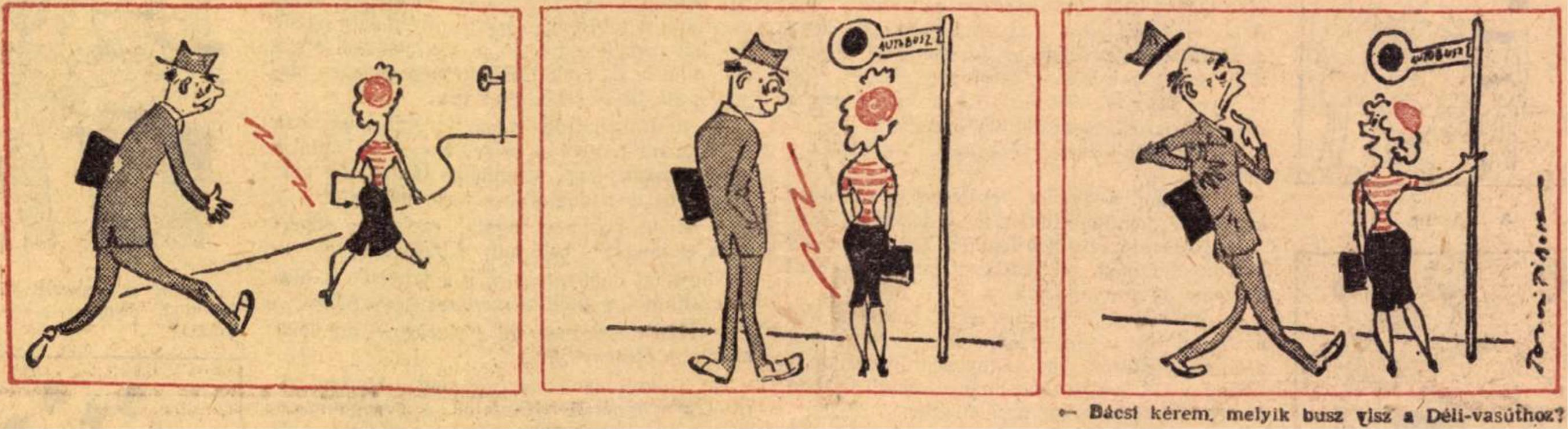

— Bácsi kérem, melyik busz visz a Déli-vasúthoz?

A késönjövő

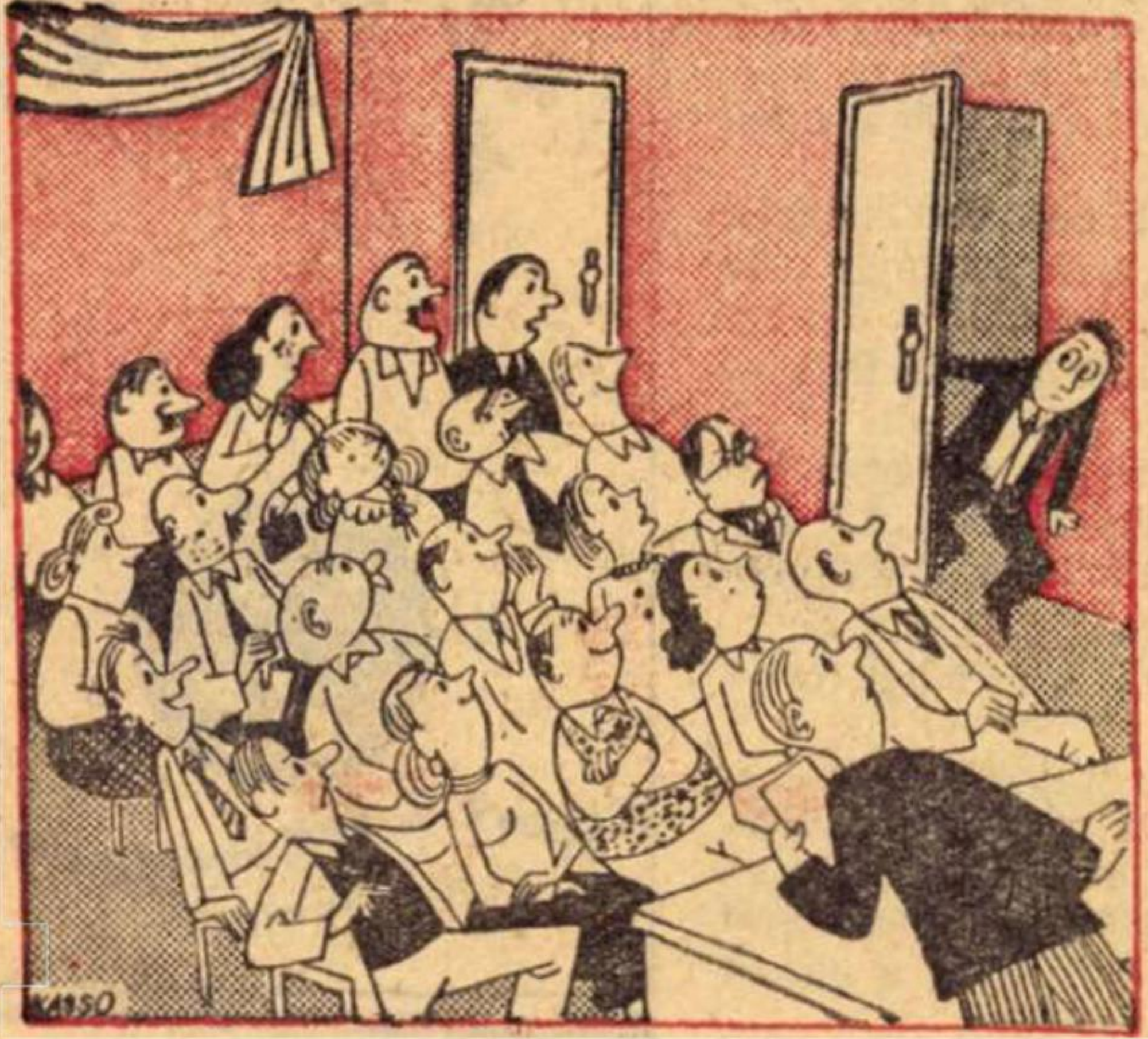

A Közértben

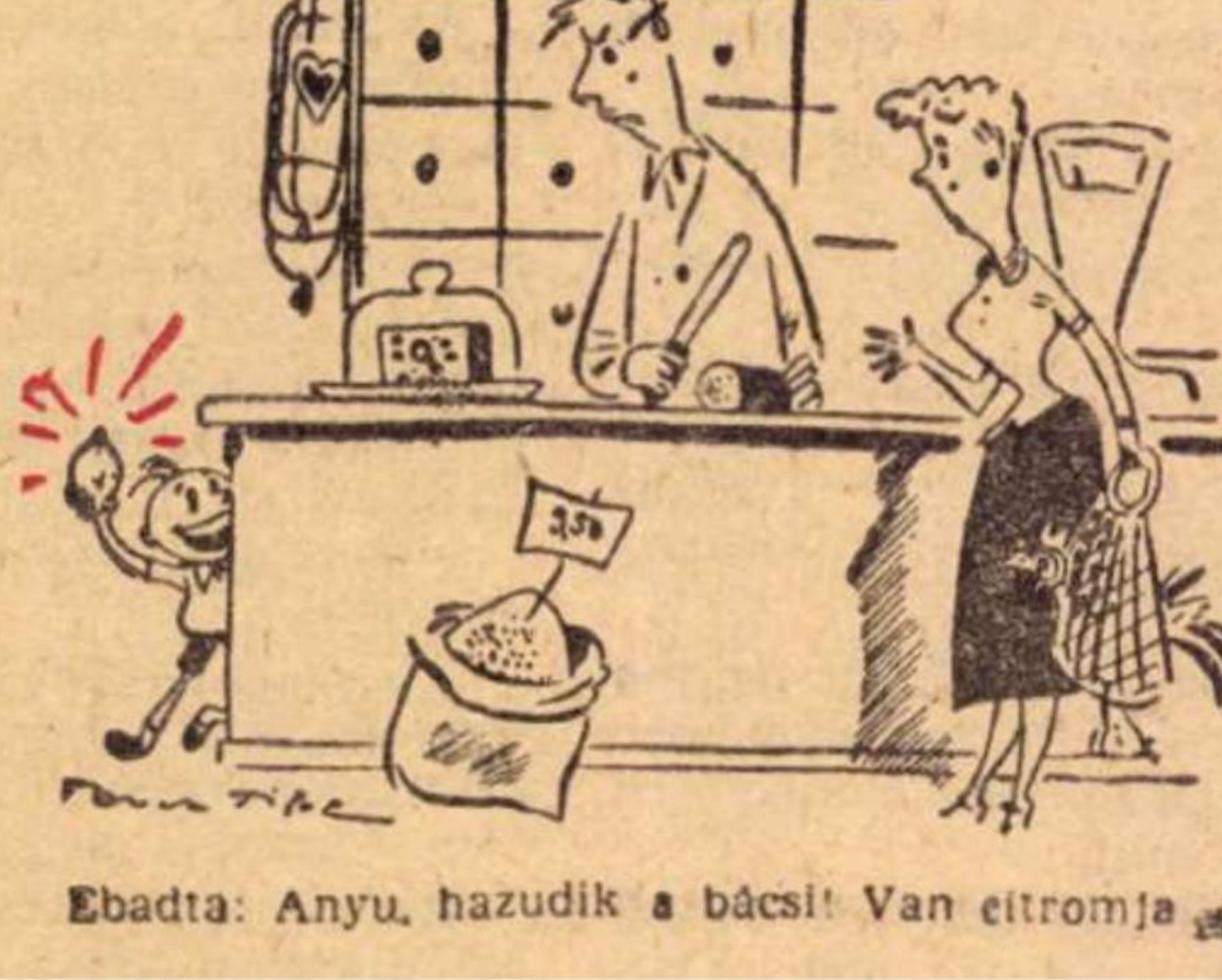

Ebadta: Anyu, hazudik a bácsi! Van citromja

Kutyaszorítóban

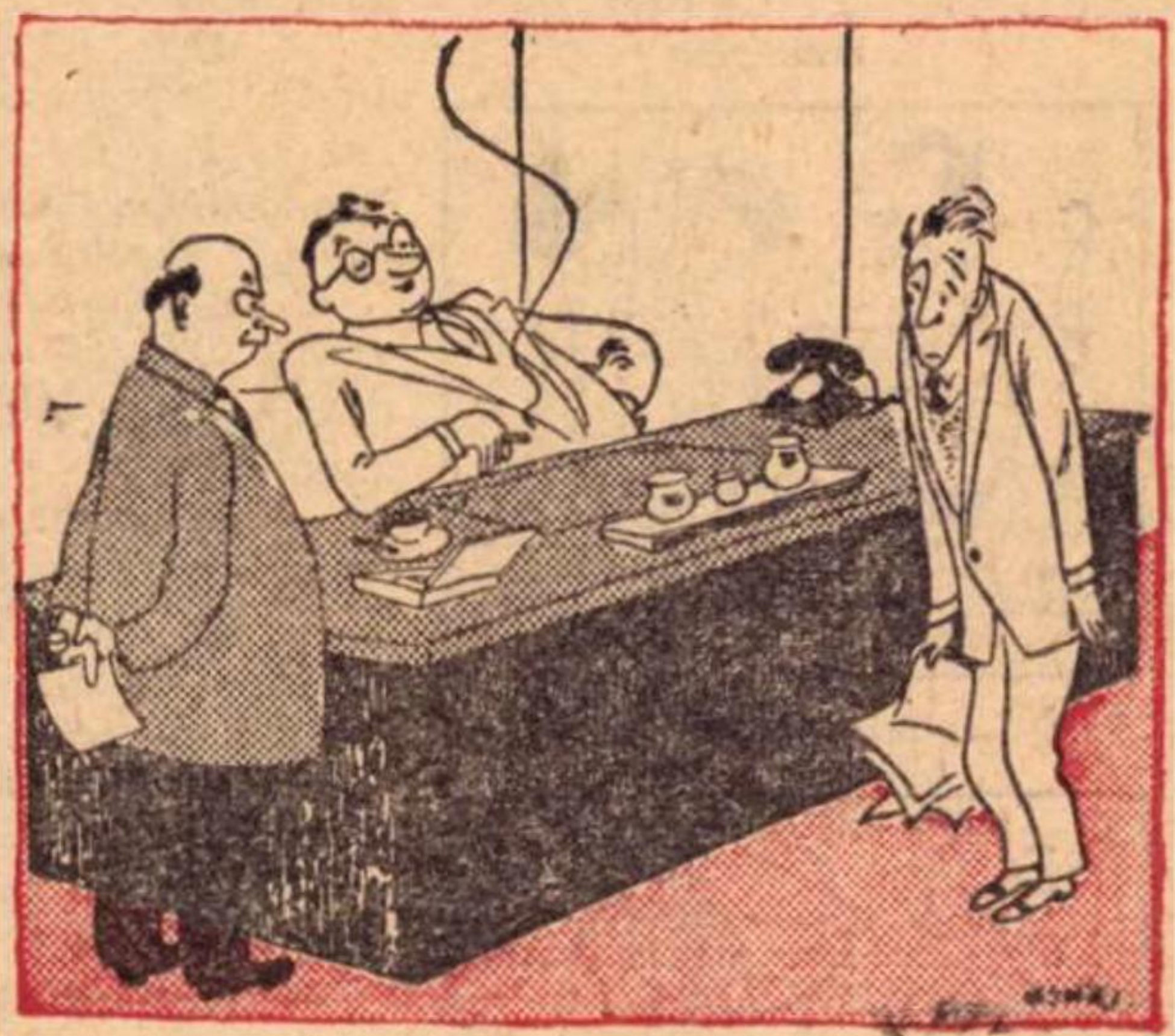

Igazgató: Döntse el Kiss kartárs, kinek van igaza? A főosztályvezetőjének, vagy nekem?

FŐ A TAPINTAT!

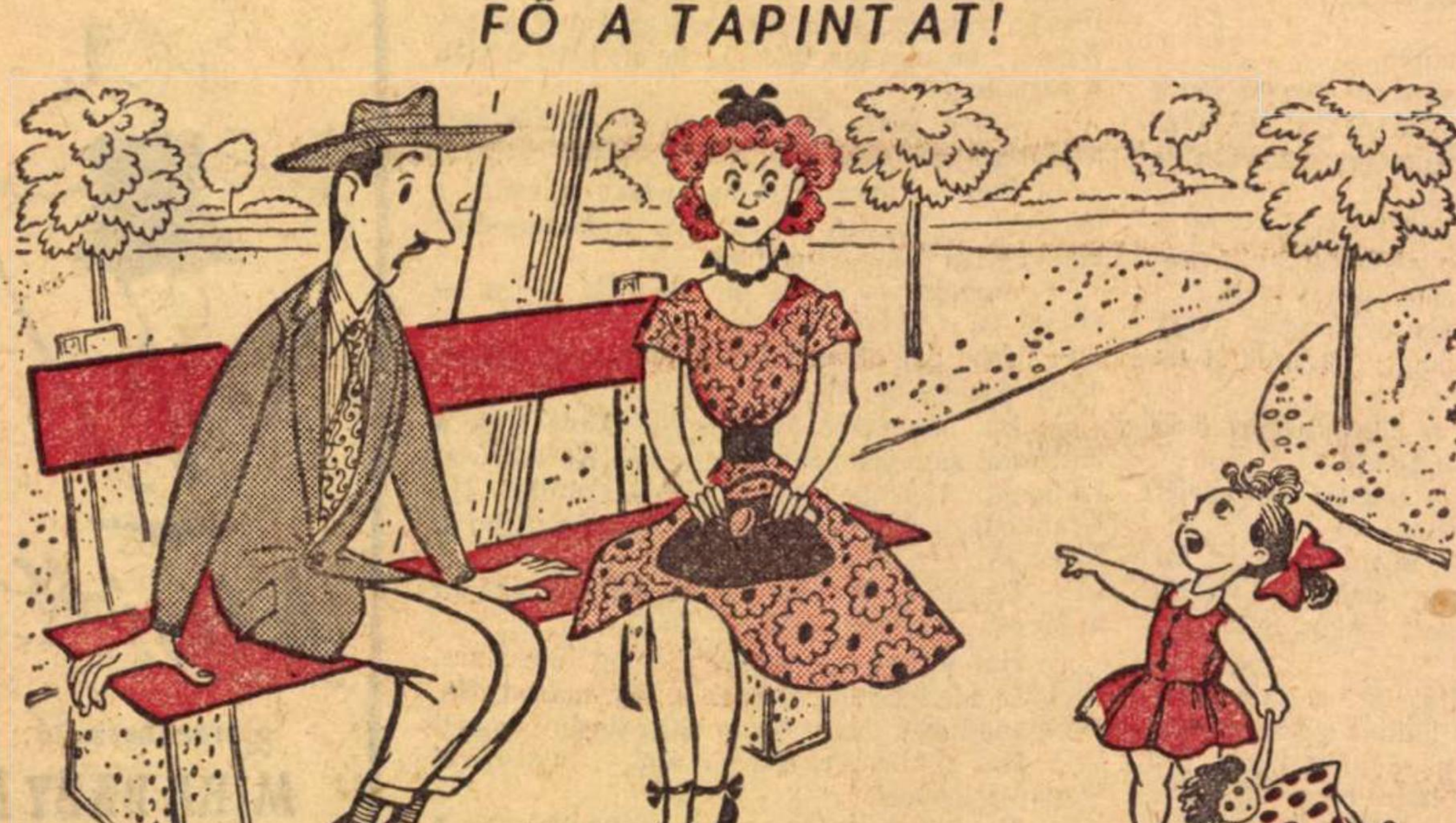

Gyerek: Ez előtt a bácsi előtt mondhatom neked, hogy nagymama?

Jókor mondta!...

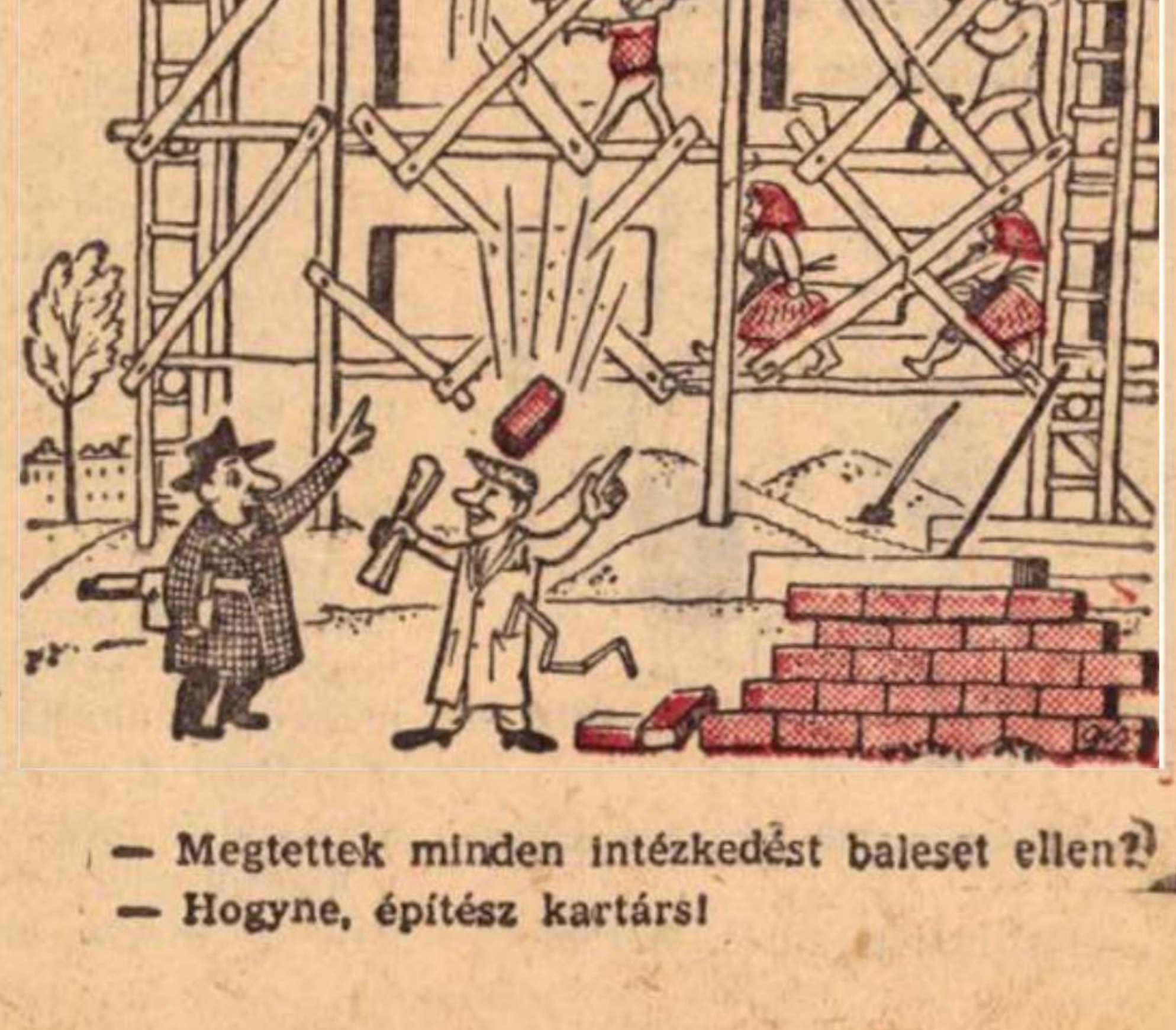

— Megtettek minden intézkedést baleset ellen?

— Hogyne, építész kartárs!

Ahol elhanyagolják a mozgalmakat

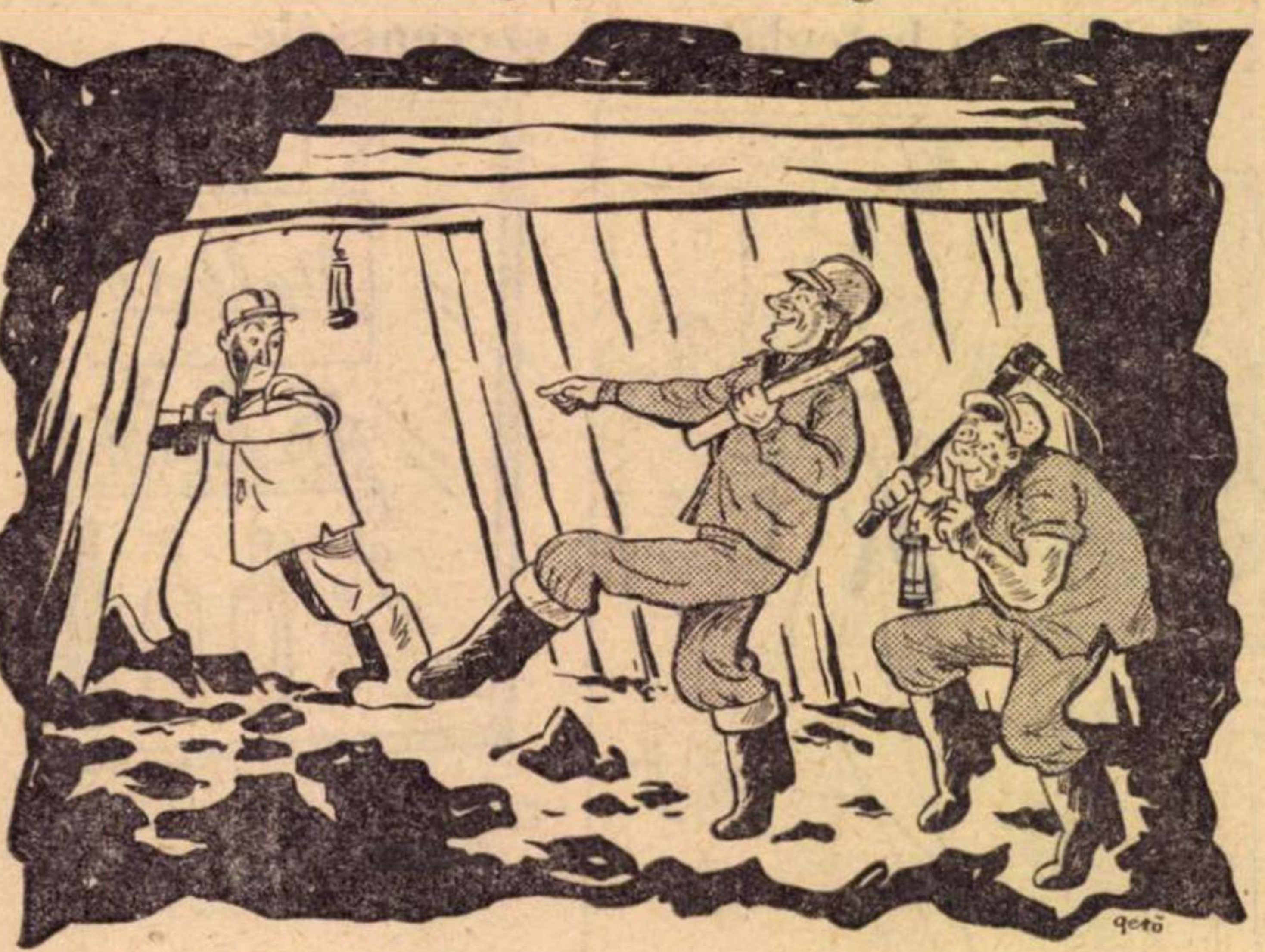

— Miért jártok lábujjhegyen?
— Úgy hallottuk, itt alszik a „Termelj többet"-mozgalom.

Egy üzemi kozmetika

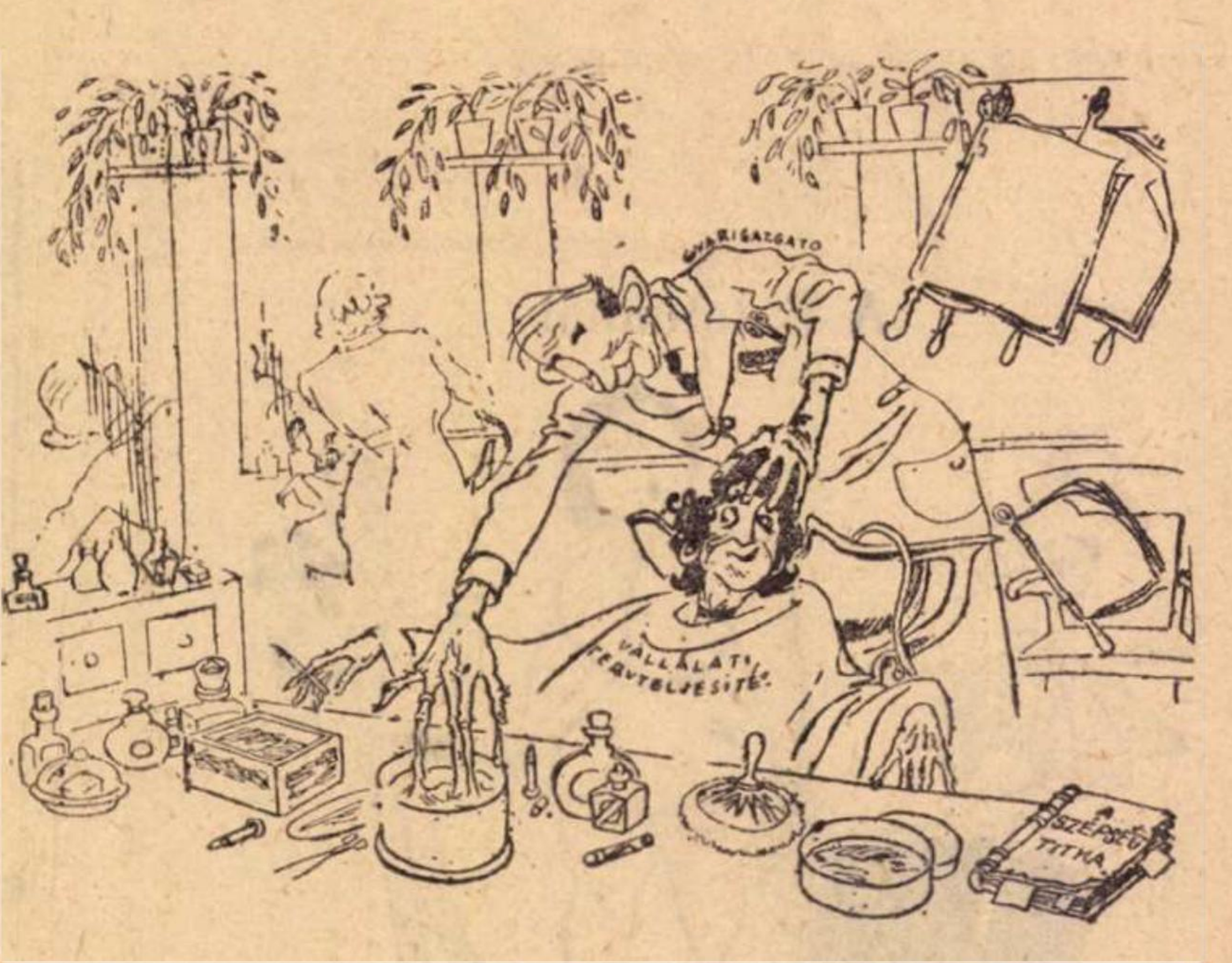

— Egy kicsit elkenjük, és mindjárt jobban fog kinézni . . :

ÜDÜLŐK KÉPESKÖNYVE

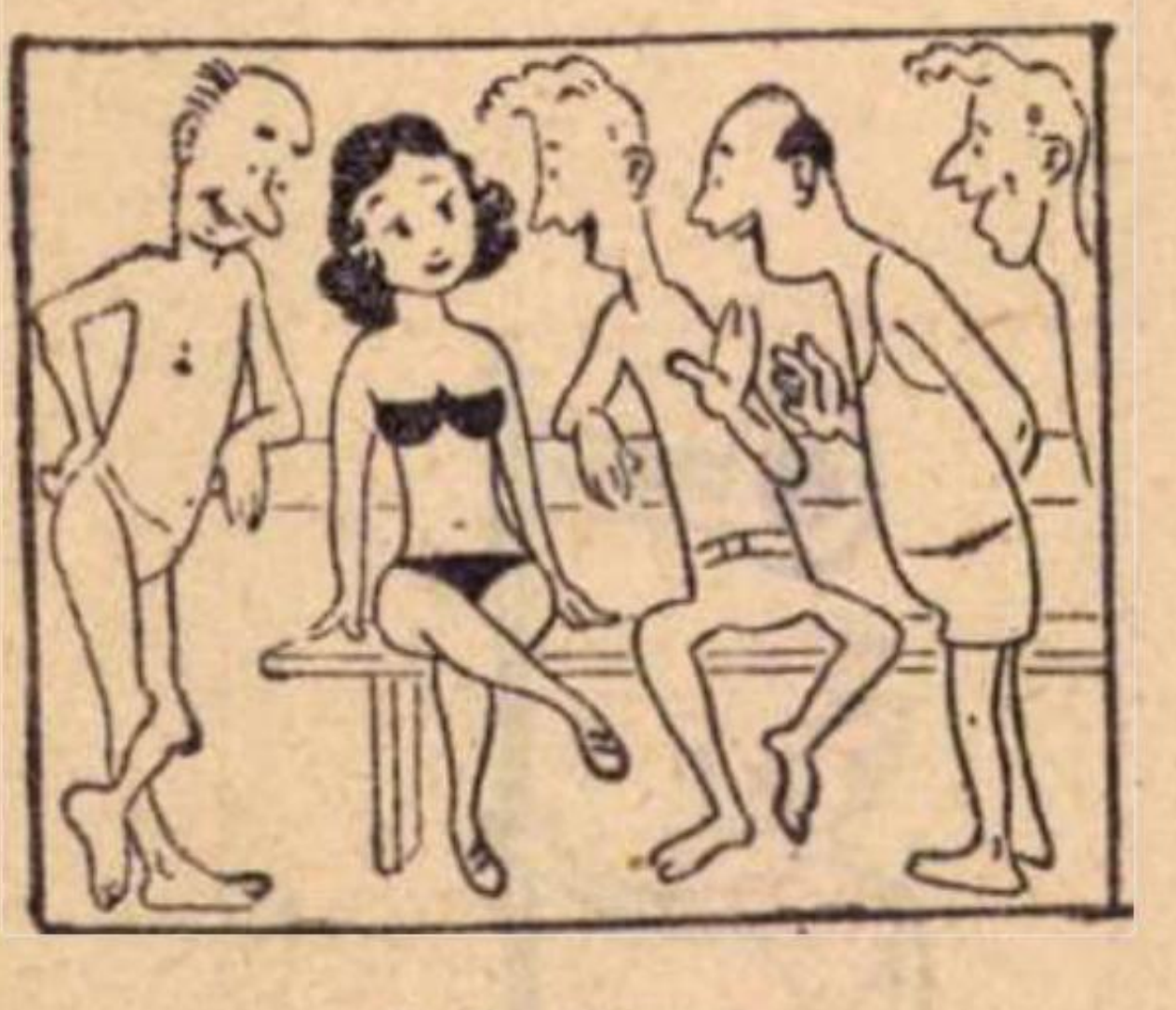

A kedvenc

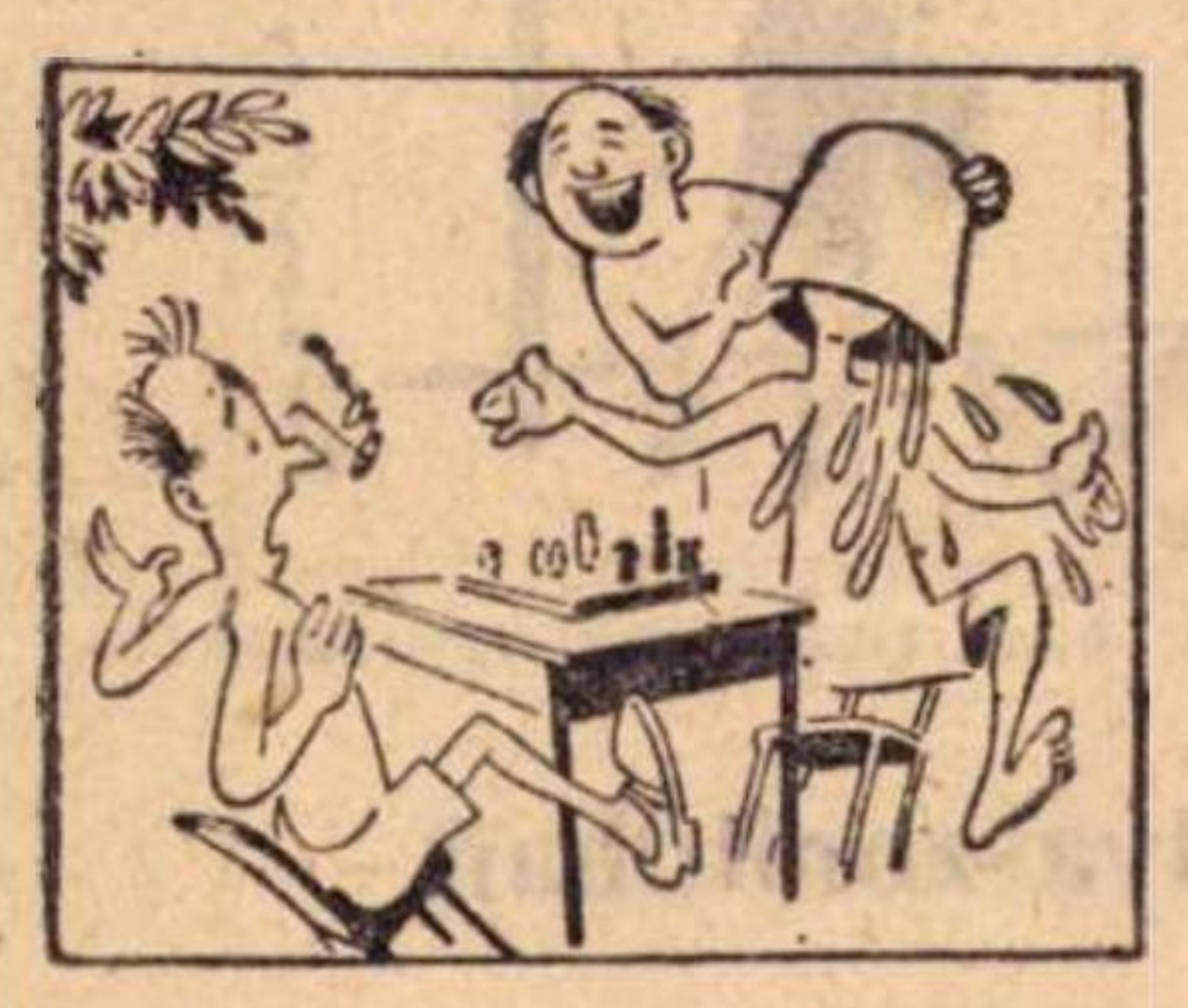

A kedélyes

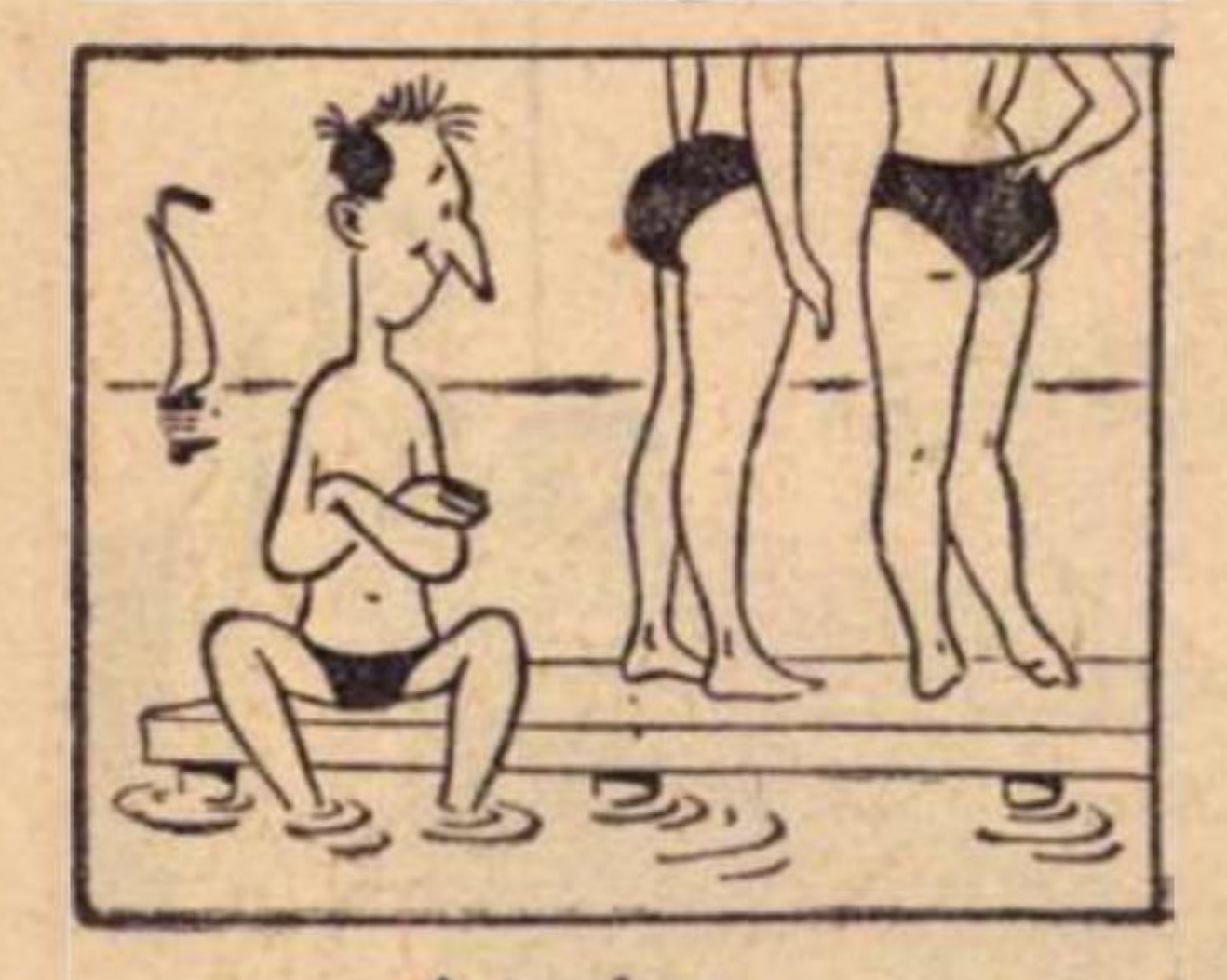

A szalma

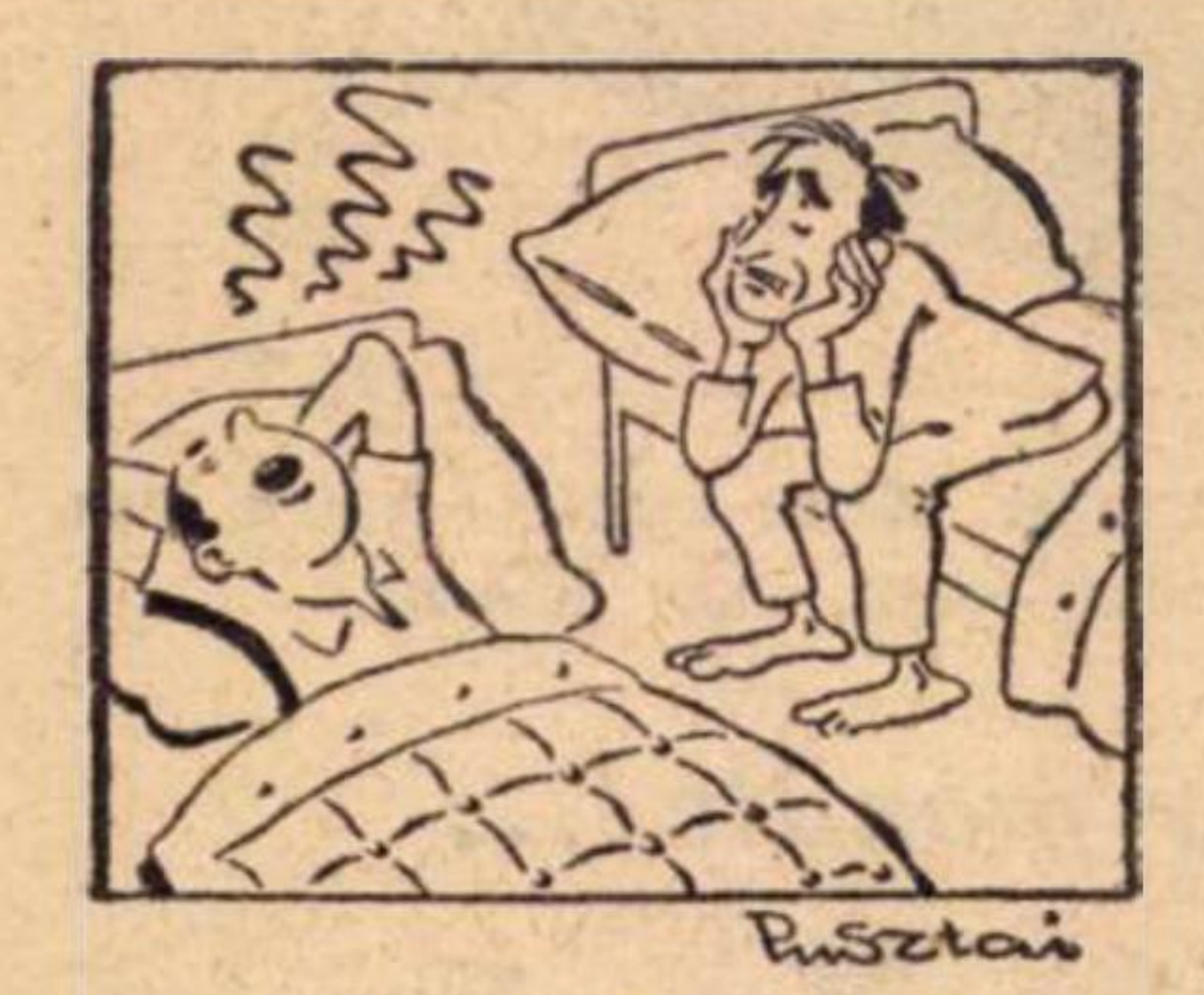

A horkoló

A fizető vendég, aki júliusban nyaralt . . .

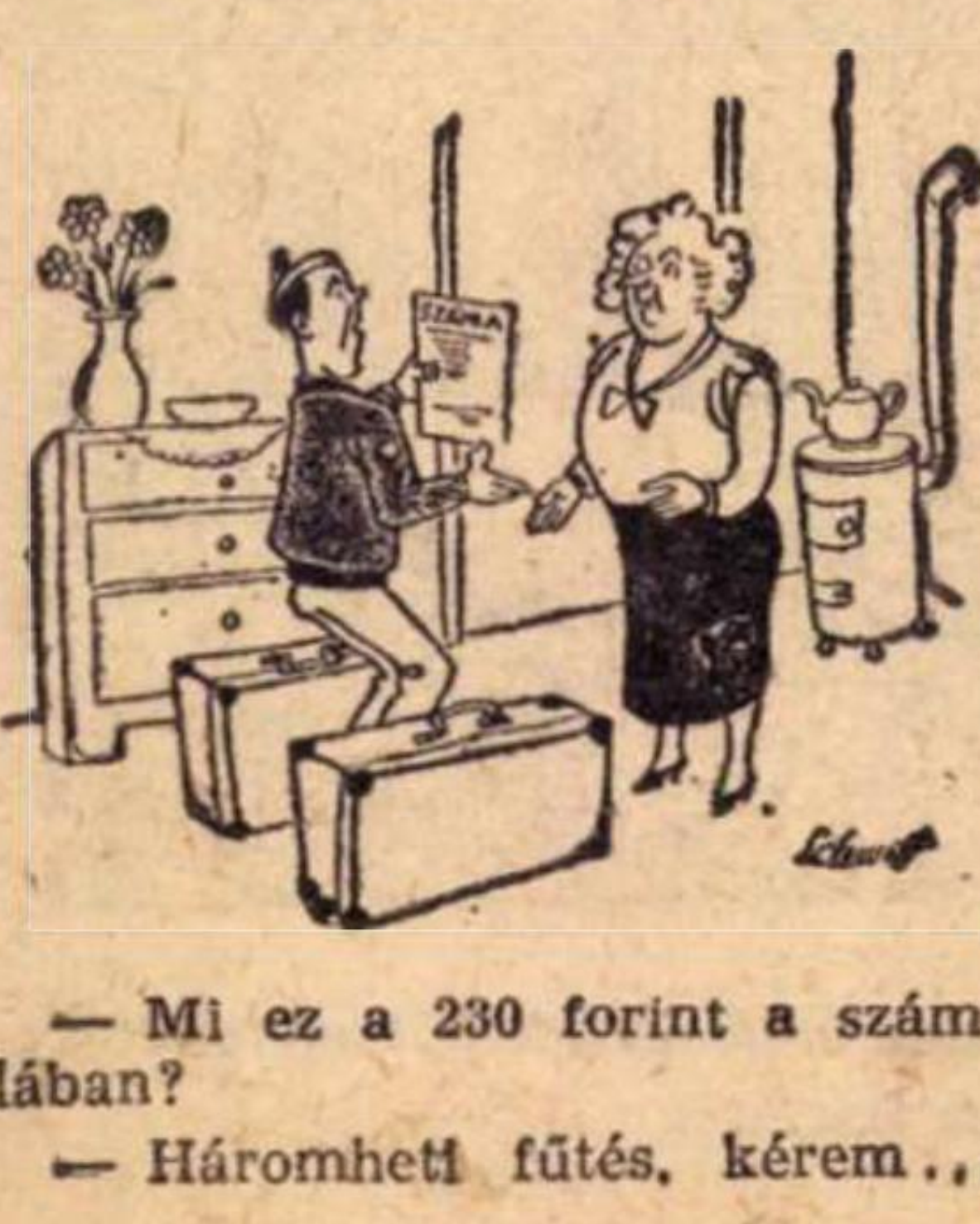

— Mi ez a 230 forint a számlában?
— Háromheti fűtés, kérem . . .

MÓRA FERENC:

Márton apó zálogol

Márton apó már akkor tudta, hogy még ma valami különös öröm éri, mikor a hajnali harangszó elhessegette a szeméről az álmot. Kár volt bizony érte, mert nagyon szép álom volt. A kis unokáját látta, a Gyurka gyereket, ahogy a bárányfelhőket őrizte az égi mezőkön. Persze alig ismert a lelkemre, mert angyalkának volt öltözve. Bezzeg ráismert őrá a fióka, még a szárnyát is összecsattantotta örömében:

— Kend az lelkem, öregapó, vagy csak a lelke?

— Én ám, angyalka, csókolom a szárnyad hegyét, de nem igen tudom még idefent a járást.

— No majd útbaigazítom én kelmedet, csak azt mondja meg, mi járatban van — nevetett a szeme az angyalkának.

— Én bizony a kis unokámat keresem, akit az ősszel vett magához az isten — emelte meg a kalapját Márton apó könnybeborult szemmel. Abban a percben kondult meg a hajnali harang és Márton apónak kipattant a szeme.

— Jaj, de kár, hogy csak álom volt — vetette fel a szemét az égre, hát uram-fia, lát a feje fölött egy fehérbodrú felhőbárányt, de még az angyalka is ott mosolyog a hátán.

— Nini, hiszen ez a Gyurka gyerek, csak most ismerem meg — dörzsölte meg a szemét az öreg ember, de mire egészen kijózanodott az álomból, már akkor nyoma sem volt az égen se gyereknek, se báránynak.

— Mindegy, azért mégis csak valami különös öröm ér még ma — gondolkodott el s már akkor ott is állt előtte a nagybajuszú Vendel hajdú.

— Az ispán úr sürgősen hivatja kendet — mondogatta mogorván.

— Az ispán úr? — ragyogott fel a szeme Márton apónak. — No mondtam én, ebből lesz az a nagy öröm.

Az lett bíz abból, hogy az ispán úr nagyon haragosan lehordta szegény Márton apót.

— Kend a csősz a galambosi határban? — szegezte rá a szúrós szemét.

— Nem egészen tekintetes uram, nem egészen — mondta szerénykedve az öreg csősz. Ketten őrizzük a galambosi határt.

— Hogy-hogy?

— Én meg a Vigyázz kutya.

— No, hát ketten is nagyon rosszul őrzik kendtek — toporzékolt a tekintetes úr. — Tegnap is libákat láttam a repcében. A búza is mind össze van nyomozva.

— Az lehet — bólintott Márton apó. — Mindig mondtam én, hogy van a jószágnak magához való esze. Oda mén, ahol jobbat talál.

— De kendet azért tartja az uraság, hogy oda ne menjen! — vörösödött az indulat az ispán úr képén.

— Zálogot kell venni az idegen jószágból, ha tilosban éri kend. Érti-e kend?

— Értem uram, értem — ingatta fehér fejét megfélemledve az öreg csősz.

— No azért mondom — fújt nagyon az ispán úr — ha még egyszer panaszt hallok kendre a lágyszívűsége miatt, akkor fel is út, le is út.

Szegény Márton apó kint járt a galambosi határban, de még akkor is hullott a könnye. Ó, hogy ilyen csúfság érte az ő öreg fejét. No, majd megmutatja ő, hogy hogy meg tudja keményíteni a szívét. Meg ő. Még a tulajdon unokáját is megzálogolná, ha a tilosban kapná!

Megint megszeppent egy kicsit, ahogy az unokája az eszébe jutott. Szépen kitervelte már ő magában, hogy ha majd ő is felkerül az égi mezőkre, megkéri a jó istent, hogy csősznek tegye meg odafent is, mert ebben a mesterségben ő nagyon ki van tanulva. Az ám, de hátha megtudja a jó isten, hogy ő milyen lágyszívű? No, hát nem lesz többet az, de nem ám. Majd megmutatja ő, csak találjon még egyszer idegen jószágot az uraság földjén.

— Ahol ni, mozog is már valami a búzában — dobbant nagyot a szíve. No el is kapta a fejét gyorsan, hogy semmit se lásson. De már a fülét be nem dughatta a kolompszó elől.

— Hiába no, ami regula, regula — sóhajtotta el magát s befordult a búza közé.

Nagyokat dobbantott, még a tenyerét is összecsattantotta, mintha madarat hessegetne.

— Hátha erre megríad a jószág — gondolta magában reménykedve.

De bizony hiába reménykedett. Három bárányka nyugodtan ropogtatta a gyönge búzaszárat, kis pásztoruk pedig hanyattfekve aludt mellettük. Szelídképű, szőke fiúcska volt, Márton apónak megrebbent az öreg szeme, ahogy odahajolt föléje.

— Ejnye, hejnye — csóválta a fejét. — Legalább a kalapját a szemére húzta volna a bolondka.

Az ám, de a bolondkának nem volt kalapja. Márton apó a maga nagy tasla kalapját tette rá a kipirult kis orcára

— Hogy el ne süsse a nap a bolondkát — motyogta szánakozva.

Aztán szép csendesen kiterelte a három báránykát a dűlőútra, megmutatta nekik, hol legkövérebb a papsajt-füvecske, aztán lehevert melléjük

— A zálogot legeltetni kell . . . — magyarázta magának.

A báránykák nyilván semmit sem tudtak róla, hogy ők most zálogok, mert nagyon vigan legelgettek s kigömbölyödtek, mint a duda.

— A zálogot meg kell itatni — parancsolt magára a szigorú csősz, s lehajtotta a három bárányt az érre.

Eppen visszafelé terelgette őket, mikor a fiúcska kiballagott a búzából. Nevetett a kék szeme, de egy kis ijedtség is ott settenkedett a sarkában.

— Adjon isten, Márton apó — emelte meg a Márton apó kalapját.

— Ohó — toppantott haragosan a csősz a botjával — hát így vigyázol te a jószágodra? Hátha róka lakik a nádban?

— Megfogtam volna én azt már régen — villant fel a gyerek szeme.

— Ugy, hát olyan nagy legény vagy te? — nézett keményen Márton apó.

— No, hát akkor idehallgass! Most ezek a bárányok zálogba vannak, érted-e? Ki kell őket váltanod. Adok neked egy találós kérdést. Ha kitalálod, akkor visszakapod a bárányaidat. Érted-e?

— Igenis — mondta sírásra pittyedt szájjal a gyerek.

— Hát mi az, aminek egy csepp füle sincs, de ha a felét elveszed, csak a füle marad. No, ezt mondd meg, ha te olyan nagy legény vagy?!

— Hát a fülemile, Márton apó — nevette el magát a gyerek.

— No, ezt már szeretem — enyhült meg a Márton apó szigorú képe, s azzal ment tovább, idegen jószágot keresni a tilosban, hogy ne legyen oka panaszra az ispán úrnak.

Vajjon melyik fonálra gondol?

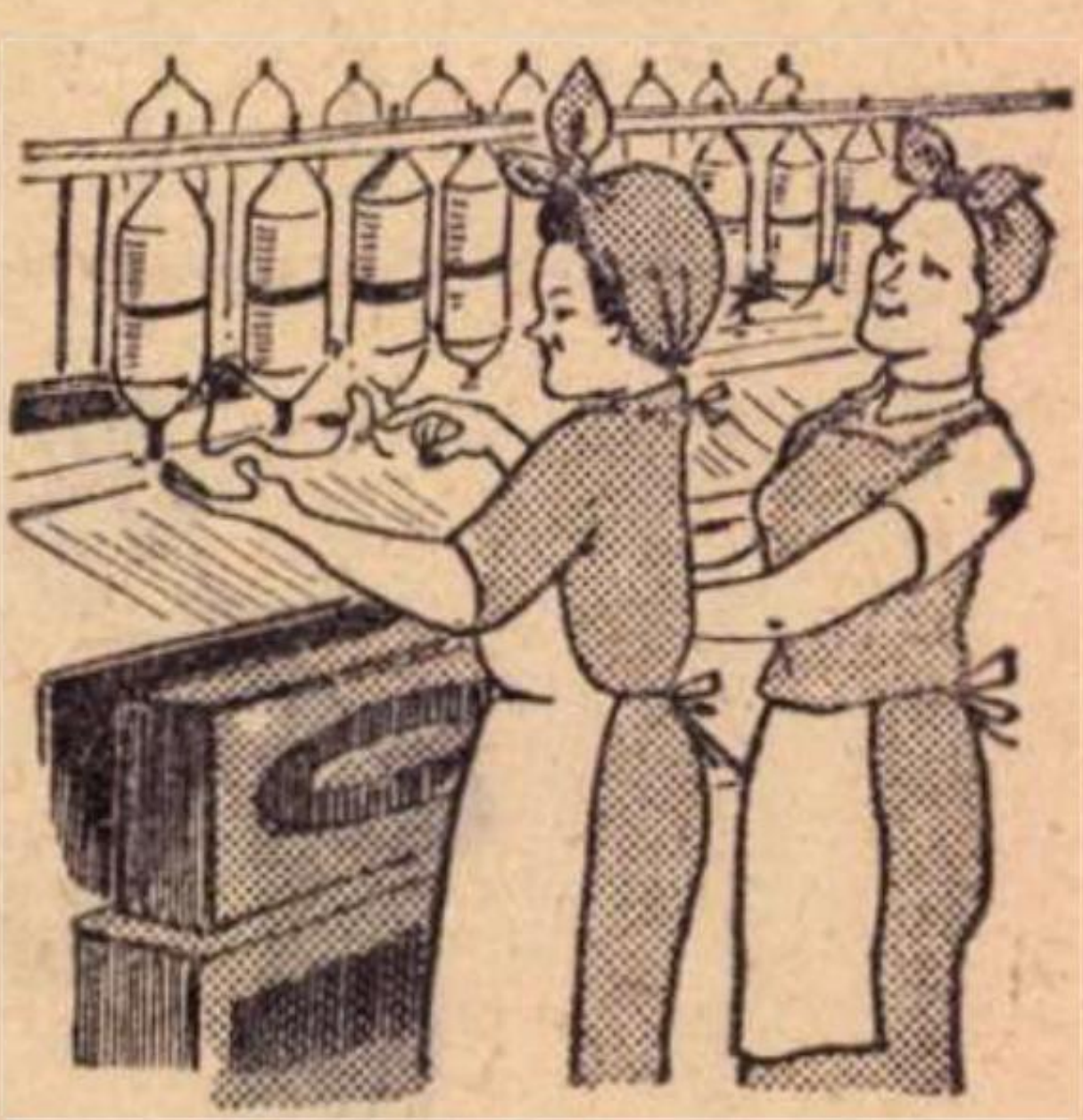

— Hol is hagytam abba a történetet? Ejnye, elvesztettem a fonalat . . .

2 × 1 > × 2
1 2 × 1 1 ×
TOTO
Sport, juték, nyeremény! Próbálja meg!

gyermekhashajtó
MIRA BABY!

Kulturfront

BESZÉLGETÉS AZ ÍRÓVAL

Írta: Václav Lacina

1. Mikor kezdte, kedves Mester, irodalmi pályafutását? Nem kétlem, hogy igen korán. Hiába, ez nincs másképp. A tehetség, a zseni, az alkotói hajlam már a diákkorban is megmutatkozik. Engedjen meg azonban egy kérdést: az írással való foglalkozás nem okozott önnek nehézségeket a tanulás terén? Nem kétlem, hogy kitűnő tanuló volt, a tehetség mindig sokoldalúan szokott jelentkezni, de nem kellemetlenkedtek önnek a tanárai?

— IGEN.

2. Sejtettem. És, Mester, melyik volt az ön első nyomtatásban is megjelent műve? Örült, amikor megjelent? Tudja, ez a lelki atyaság hatalmas érzése, nemde, — a honorárium kicsi, vagy éppen semmi, de az a boldogság, hogy művünket kinyomtatva látjuk, ez a nyomdafesték általi új keresztelés, ez valami hatalmas és elbűvölő dolog.

— BIZONYÁRA.

3. Kik voltak, Mester, az Ön példaképei, milyen hatásokat fogadott be — félre ne értsen, nem akarom megbántani, emberi dolog ez és végeredményben nagy dicsőség a mintakép számára az a megtiszteltetés, hogy egy születő géniusz útját támogatja, nemde? És ön bizonyára sokat olvasott, s az eleinte meglátszott művein, persze átitatva már az ön sajátos egyéniségével.

— PERSZE.

4. Mi a véleménye, Mester a művészetről? Hogyan viszonylik hozzá? Dehát felesleges is kérdezni ezt, hiszen az ön műve válasz erre. Szolgál, hogy uralkodhasson az anyag felett.

— IGY VALAHOGY.

5. Melyik könyvét szereti a legjobban? Persze, embere válogatja, van akinek az első a legkedvesebb, másnak az, amelyikkel éppen elkészült, hogy azt felváltsa, majd a soron következő, s bizonyára Önnel is előfordult már, hogy egy könyvét születésének körülményei miatt szerette, de az is lehetséges, hogy éppen egy közepes műve áll legközelebb szívéhez.

— HOGYNE.

6. És, Mester, hogyan alkot? Könnyen, vagy nehezen? Persze, itt szintén közrejátszanak a véletlen körülmények, néha könnyen megy, ugyebár, máskor viszont nehéz a szülés — sokat mesélhetnék erről, most azonban inkább Öntől szeretném hallani, hogy Ön miként csinálja, meghagyja-e például azt, amit már egyszer leírt, változatlanul, vagy javítgatja, átfésüli, faragja? Attól függ, ugyebár? Van mű, ami sohasincs egészen befejezve, örökös javítgatást kíván, s van olyan, amelyiket egy látszólag lényegtelen javítás is tönkretesz, nem igaz?

— DE.

7. Az Ön számára, Mester, az alkotói munka kényszerűség, vagy pihenés, hogy ne mondjam: sport? Nem kétlem, hogy akkor is írna, ha nem lenne keze, de hogy jobban megértse kérdésem: az ihlet az Ön számára felfrissülés, vagy szenvedés? Ó, persze, gyönyörű dolog megszállva lenni az alkotás őrült lázától, dehát a tudatos, hogy úgy mondjam spekulatív alkotásmódnak is van jogalapja, ez utóbbi valahogy megfontoltabb, korszerűbb, nem igaz?

— IGAZ.

8. Köszönöm Önnek, Mester, köszönöm idejét és türelmét, amit rám áldozott. Mi a véleménye, joga van a nyilvánosságnak betekintést nyerni a költő műhelyébe, vagy az alkotói munka maradjon számára titok? Véleményem szerint az olvasóknak igenis joguk van megismerni kedvenc írójuk módszereit és véleményeit, ezért tettem fel Önnek ezt a néhány kérdést, melyek az Ön művét közelebb viszik tisztelőihez, érthetőbbé teszi számukra. Köszönöm, Mester, őszintén köszönöm, a viszontlátásra!

— VISZONTLÁTÁSRA.

(Csehből fordította:
Hosszú Ferenc)

A helyes befőzés titka

(Hozzászólásunk egy plakáthoz)

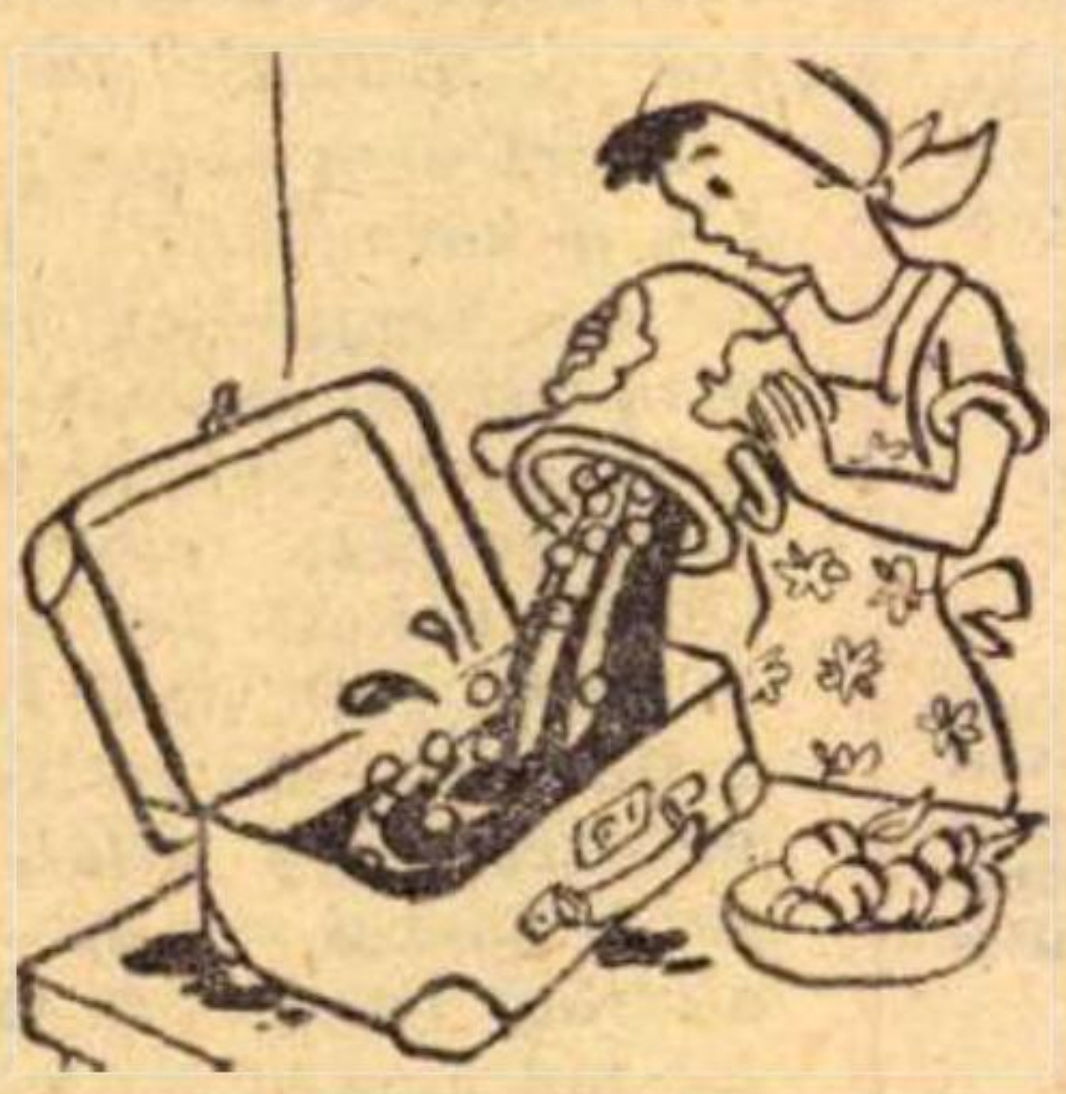

Kompótot ne tégy el bőröndbe!

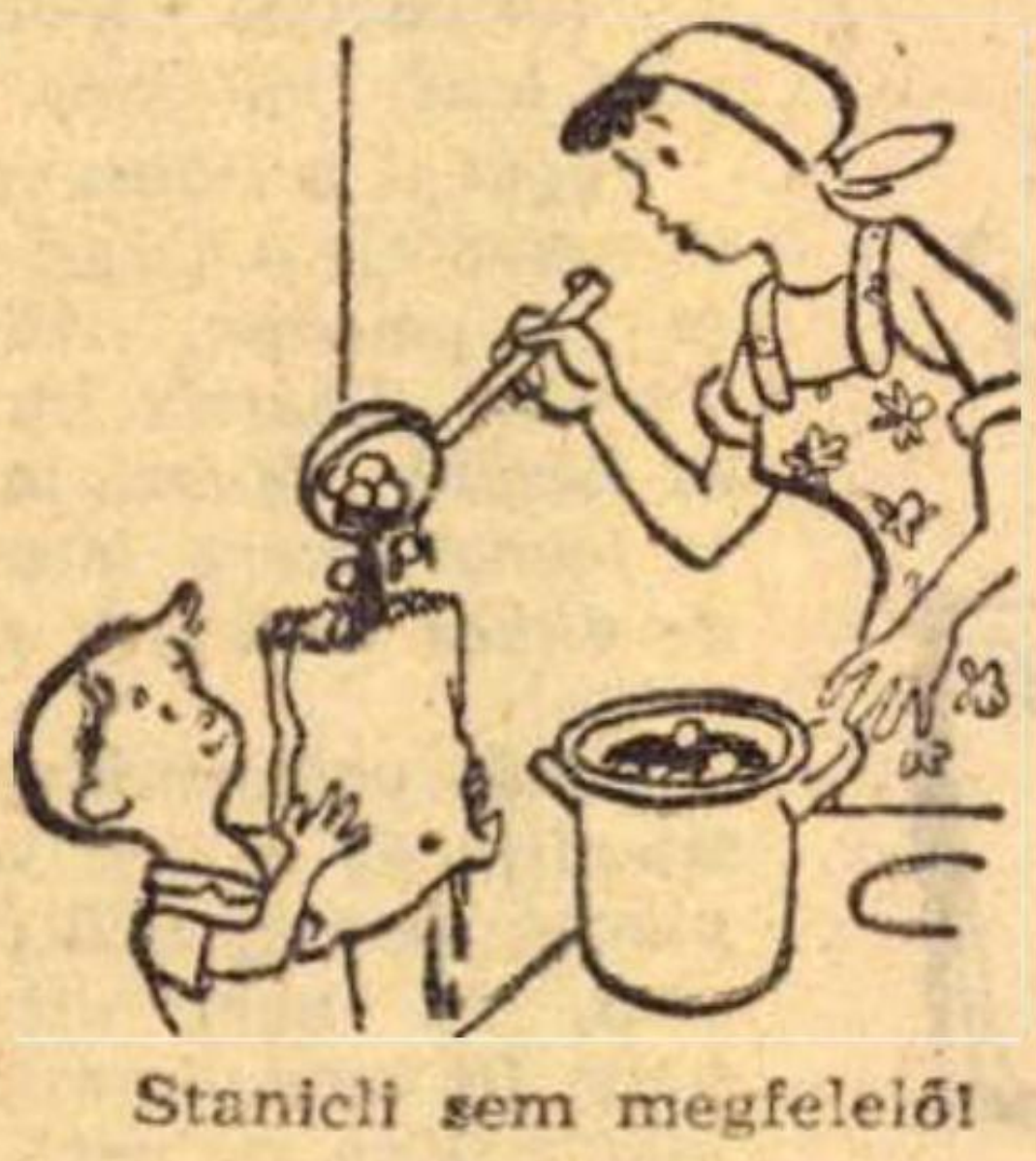

Stanicli sem megfelelő!

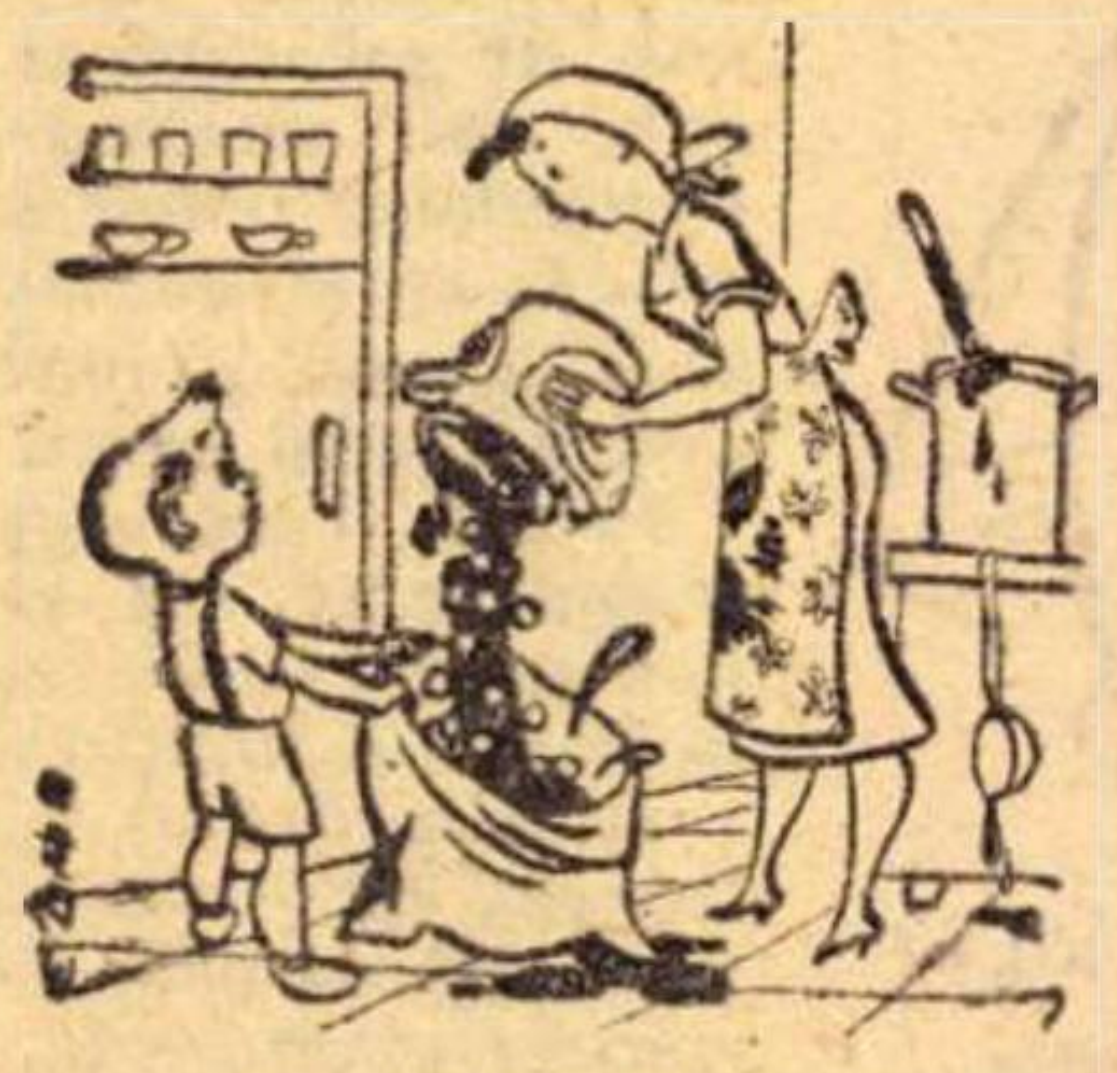

A zsákból kifolyik!

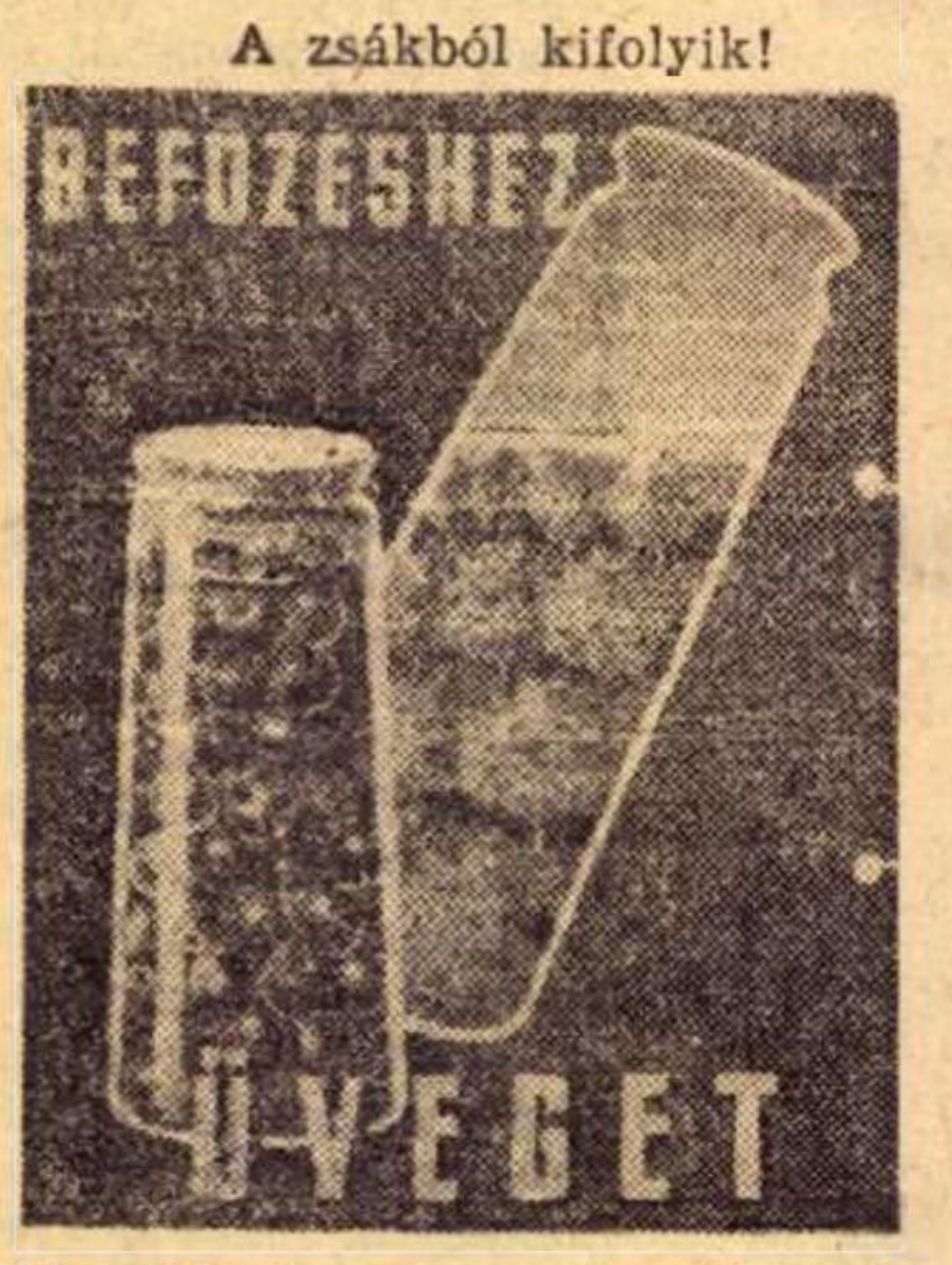

Még jó, hogy megjelent ez a plakát!

Három rímes önkritika

Egy rossz tömegdalszerző

Nem mint a tolvaj
titokban éjjel,
mindegy, hogy mikor
emelem én el
az ötleteket.
Régi a rím, hát
új tartalommal
spékelve jövök
harci dalommal.
Meneteljetek!
Zengi az ének
és zengi a hur,
jövőbe kacsint,
de a multba nyúl.

Egy formalista szobrász

Hosszú nyak és
vastag láb,
ej, de furcsa
kurta báb.
Nézem elől,
nézem hátul,
nézem minden
oldaláról,
bámulom, hogy
mi lehet
ez a furcsa
szerkezet.
Kemence? Nem!
Talán gép.
Bár annak se
nagyon szép.
Egyet lépek,
kettőt hágok,
felmérem a
távolságot . . .
Szobor ez az
angyalát,
már megnézem
ki csinált,
hisz a szobor
peremén
kőbe vésve
neve . . .
ÉN!

Egy tehetségtelen színész aki „felkészült"

Minden este
kéremszépen,
Sztanyiszlavszki
szellemében
elméletbe
temetkezve,
vitatkozva,
jegyzetelve,
öltözőmbe beülök,
szerepembe merülök.
Ösztönöset
objektívvel,
szubjektívet
kollektívvel,
helyzetet a
cselekvéssel,
korrajzot a
korhű képpel
tipikusan keverem,
életszerűen figyelem.
Ilyenformán
kész a forma,
mostmár az volna,
csak az volna,
hogy megtöltsem
tartalommal,
realista
szorgalommal.
Erdekes, de kiderül,
hogy ez sose sikerül.

Pásztor János

Ez aztán a takarékosság!

Az Országos Létszámmegállapító Bizottság nem engedélyez a Szépművészeti Múzeum részére elég teremőri státust — zárva vannak egyes osztályok.

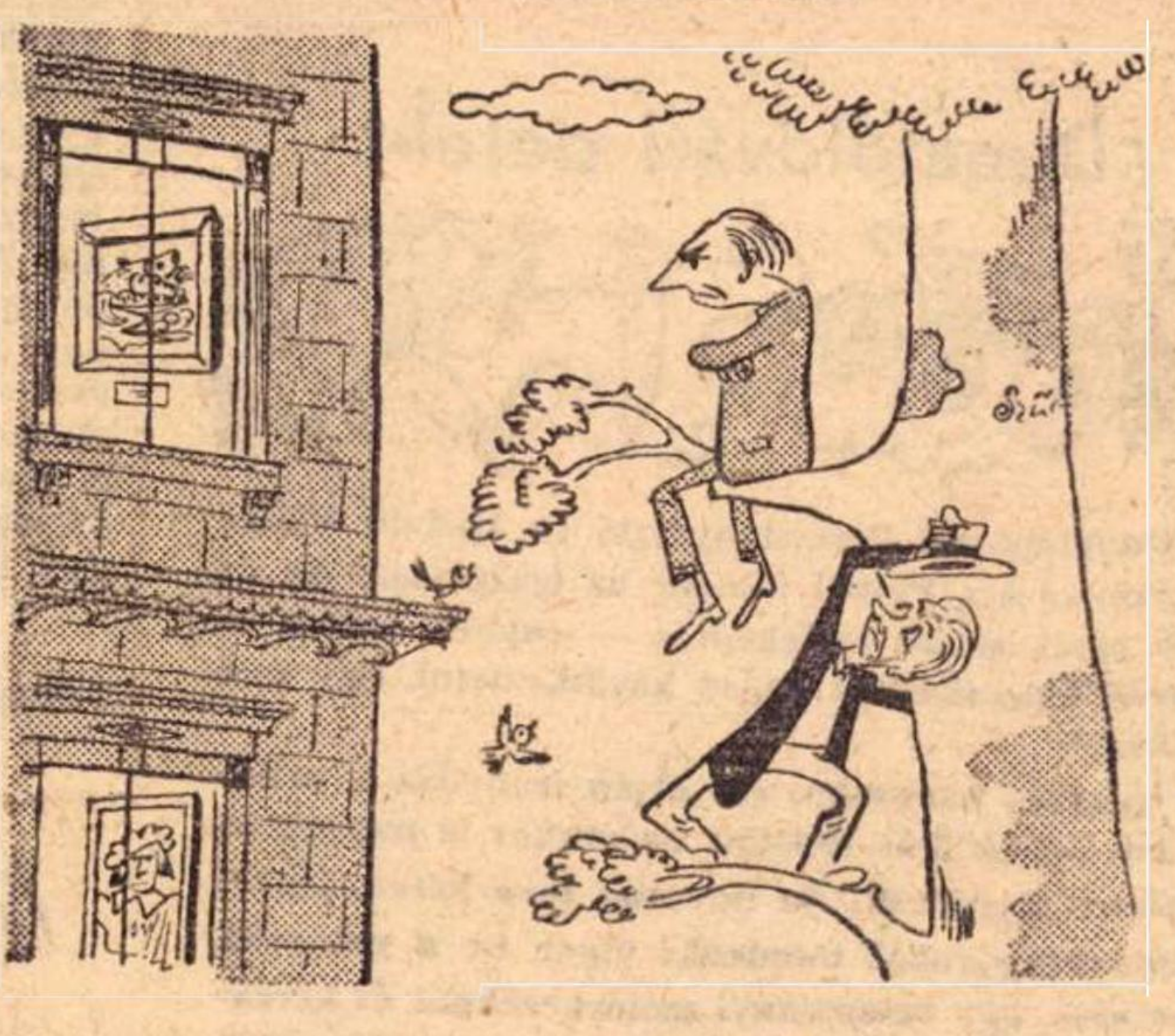

— Nem tetszik tudni, hol van Rembrandt?
— Másszon egy ággal feljebb, kitűnően láthatja.

Az Ifjúsági Könyvkiadónál

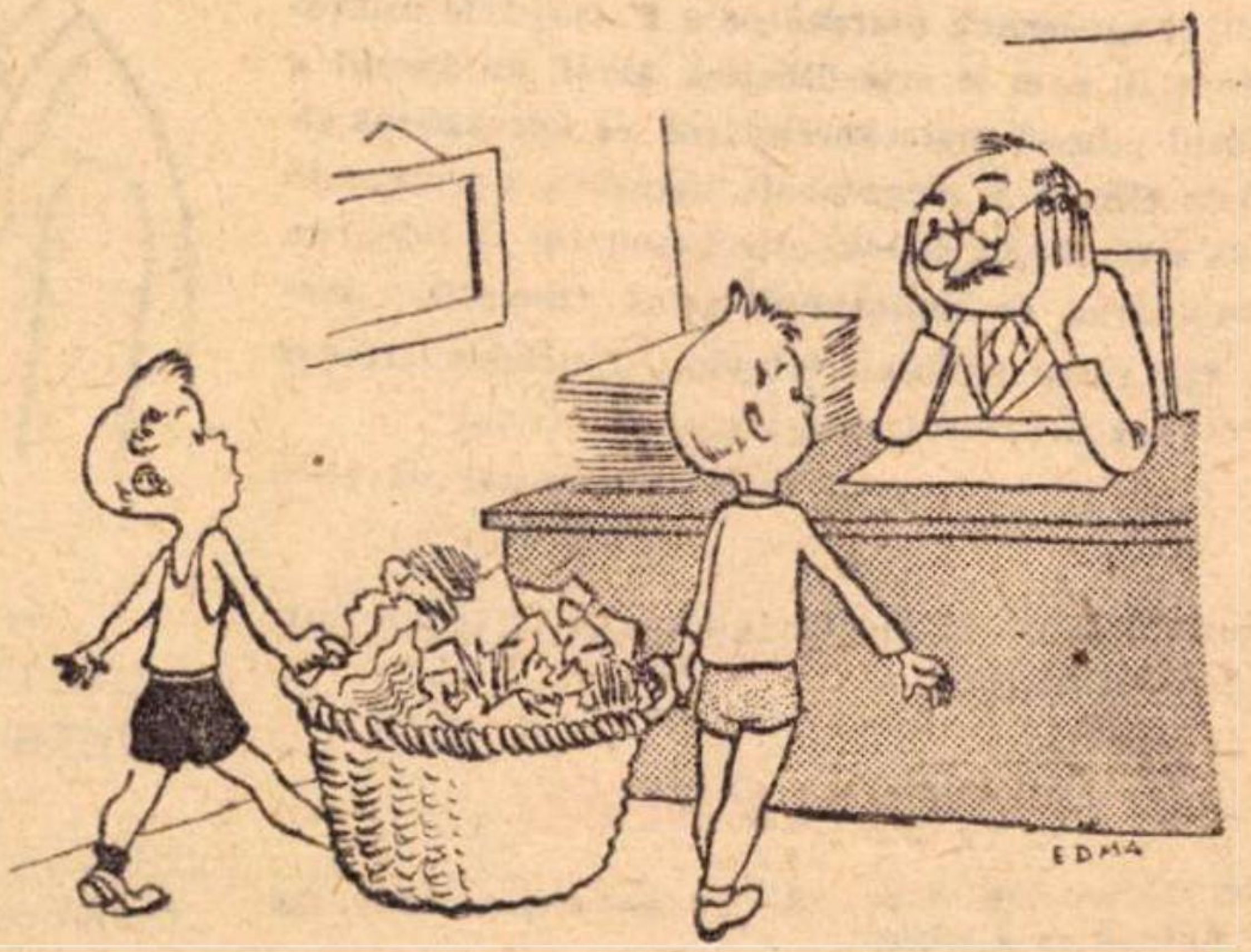

— Hoztunk egy kosár papírt, de ebből aztán tényleg a Robinsont tessék kiadni . . .

Egy festő a nyári tárlatra készül

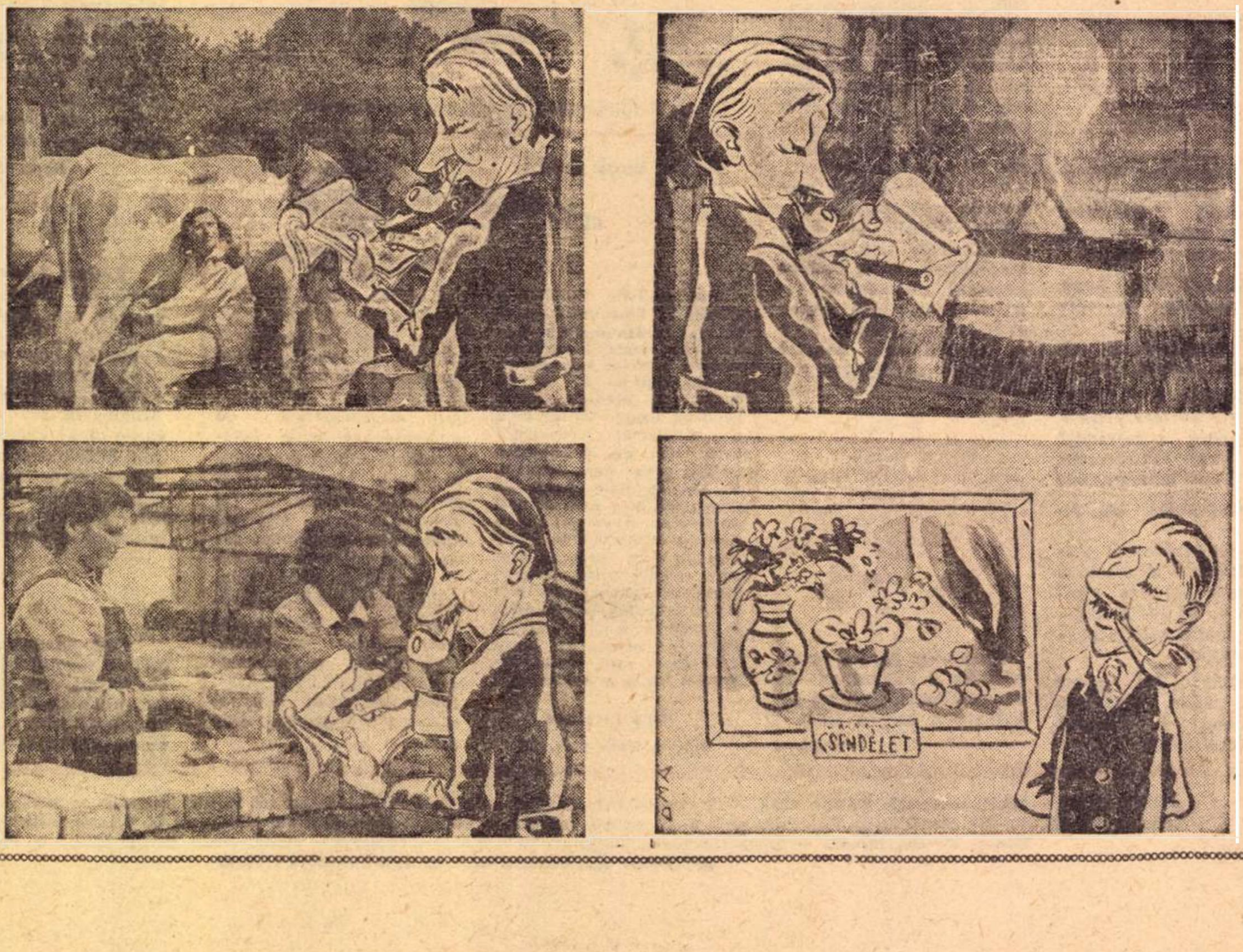

Le a bürokráciával!

Dunaföldvári defekt

A Dunaföldvári Sertéstenyésztő és Hízlaló Vállalatnak január óta Pataki Sándor az igazgatója. Az új igazgató egyik-másik cselekedete — enyhén szólva — a dolgozók lebecsülésére enged következtetni. Egy eset a sok közül:

Az igazgató hangosbeszélő útján irányítja a vállalat ügyeit. Július 3-án délelőtt tíz órakor is megszólalt a megafon: „Figyelem! Az udvaron lévő kerékpárokat és motorkerékpárokat mindenki vigye be a garázsba, mert ha nem, úgy valamennyi motorkerékpár és kerékpár meg lesz semmisítve. Határidő: 13 óra!“ Aki a felszólítást meghallotta, biztonságba helyezte közlekedési eszközét, az igazgató pedig várta az órák múlását. A dolgozók egy része kint járt a városban, más része kiszálláson volt. A szomszédos „Földszöv.“ dolgozói pedig, mivel nincsenek összekötve a Pataki-féle mikrofon-központtal, nem is értesülhettek arról, mi készül a gyanutlanul pihenő motorkerékpárok és kerékpárok ellen. Mikor elmult a megszabott határidő, az igazgató kinyitotta a bicskáját és elkezdte hasogatni az udvaron lévő kerékpárok és motorkerékpárok gumijait, melyeknek egy része vállalati tulajdon. Jónéhány értékes gumi esett így áldozatul az igazgató dühének.

A vállalat dolgozói nevében
(aláírás)

★

A dunaföldvári kiskirály túlkapása ügyében sürgős vizsgálatot kérünk!

Tárgymesék

Aesopus, Lafontaine, Krylov, Fáy András és a világirodalom több nagy meseírója hozzászoktatta az olvasókat, hogy a tanulságos kisremekművekben állatok, legfeljebb hébe-hóba virágok a szereplők. Ez sajnálatos egyoldalúság. Miért ne lehetnének mesealakok a tárgyak is? Hiszen az embernek sokkal több kapcsolata van a tárgyakkal, mint az állatokkal. No, lássuk csak, próbaképpen.

1. Az irigy ablak

Egy napsütéses délutánon az ablak elmélázva kikönyökölt önmagán. Nézte az utca forgatagát és csendesen tűnődött:

— Milyen kár, hogy nem vagyok lábszárcsont…

A szomszéd ablak felháborodottan szólt rá:

— Micsoda marhaságokat beszél, kartárs?! Nincs megelégedve a sorsával? Miért akar lábszárcsont lenni? Pont lábszárcsont!

Az irigy ablak így felelt:

— Mert multkor a gazdám eltörte a lábát és a csont már hat hét alatt összeforrt. Én pedig itt állok repedten, már negyedik hónapja.

Tanulság: Ha gyors munkát akar, forduljon bizalommal a kisipari szövetkezetekhez!

2. Az anyacsavar két fia

Egy anyacsavarnak két fia született. A boldog anya gondosan nevelte kicsinyeit, csak az zavarta örömét, hogy a szépen fejlett nagyobbik gyermek mellett kisebb testvérkéje kissé angolkóros volt, menetei görbére sikerültek.

Amikor a két csavar felserdült, egy napon a nagyobbik gépolajba sült pogácsát kért anyjától és vándorútra indult. Beállt egy teherautóba, derekasan végezte munkáját, mindenki megelégedésére.

Aztán elérkezett az ideje, hogy a második gyermek, az angolkóros Selejtke is elhagyja a szülői házat. Anyja szorongva búcsúzott tőle. Selejtke bejárta Tolnát-Baranyát, mindenféle szolgálatba akart szegődni, de sehol sem fogadták be, mert görbék voltak a menetei. Amikor utipogácsája már fogytán volt, végső bánatában elment egy szerkesztőségbe. Ott nagyon megörültek neki, lefényképezték, cikket írtak róla, nemsokára elterjedt az angolkóros Selejtke híre — derekasan dolgozó bátyjáról pedig nem sok szó esett.

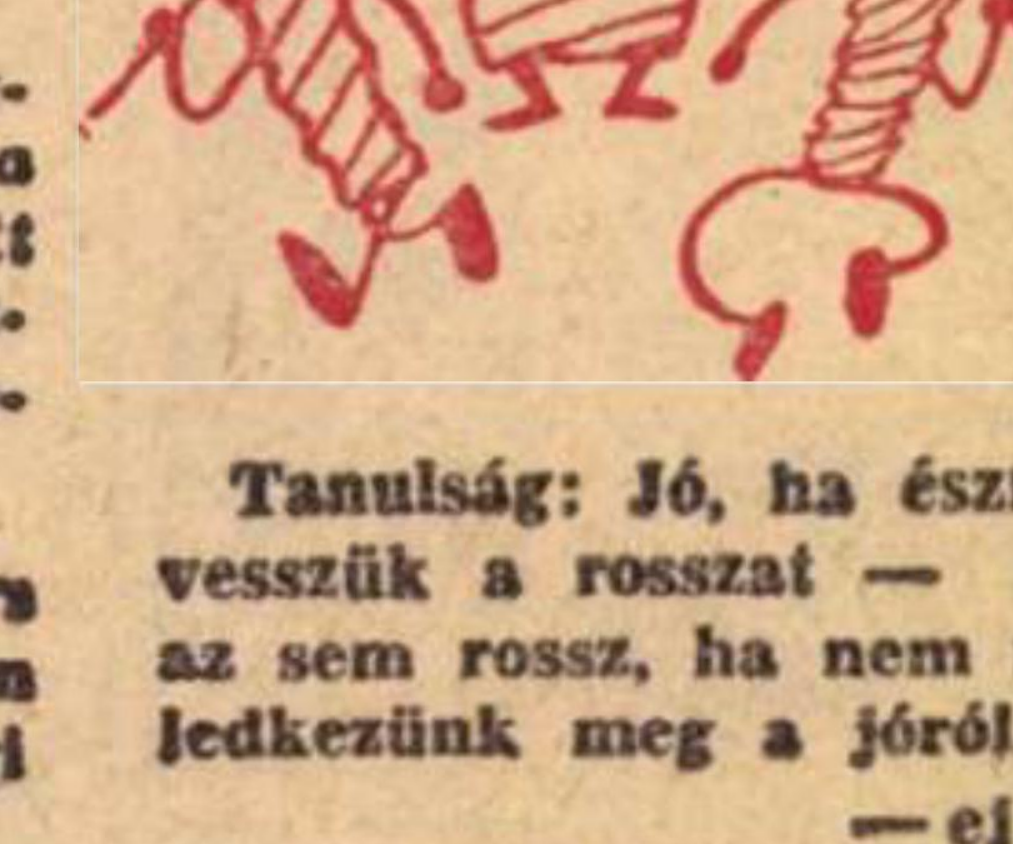

Tanulság: Jó, ha észrevesszük a rosszat — de az sem rossz, ha nem feledkezünk meg a jóról.

— ej —

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Megköszönöm neked Ludas a matkópusztai dolgozók nevében, hogy megszüntetted az „éjféli tejbegyüjtést”. Egyébként mi is igyekezünk behozni mulasztásunkat és a lemaradás ötven százalékát bepótoljuk, július—augusztus havi tervünket pedig már száz százalékra teljesítjük. Megígérjük még — és meg is tartjuk! — hogy az év végéig nem lesz lemaradás tejbeadásunkban.

Kiss Mária
Helvécia
Községi begyüjtési hivatal vezetője

MAV-tól megkaptuk a ká térítési összeget az elvett bútorért.

Kuchta Ferenc
Hidvégardó

Várvavárt villanymotorunkat megkaptuk. Köszönjük Ludas a gyors elintézést.

Felszabadulás termelőszövetkezet,
Zalaszentmihály.

•

1952 óta nem kaptam meg munkadíjamat: a jogosan járó 6000 forintot. Írtam a Ludasnak, s rögtön elintézte. A pénzt már el is küldték. Köszönöm!

Hegyi Elek
Kemenceépítő
Mohács.

Nem ismerős ez a szöveg?

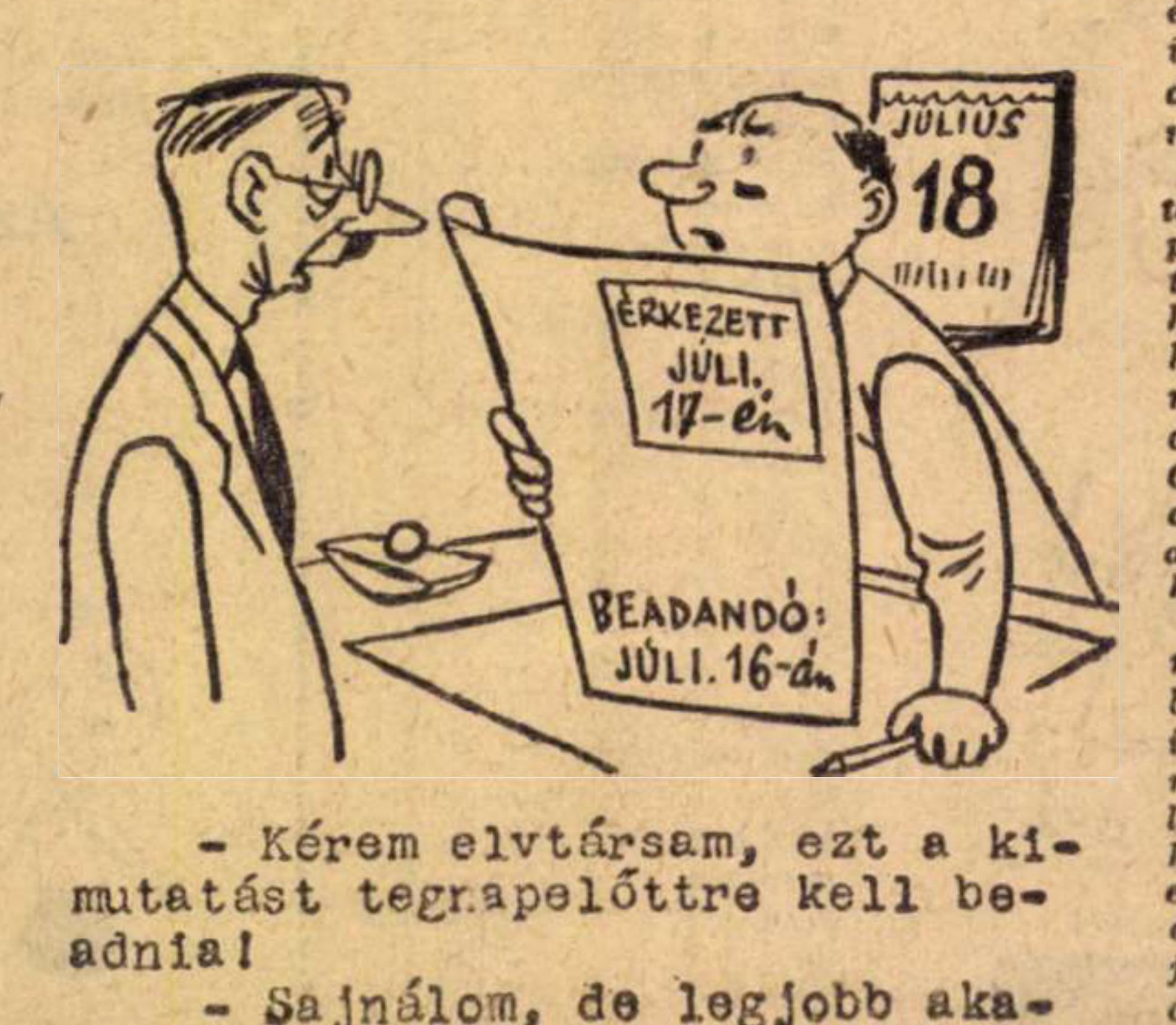

- Kérem elvtársam, ezt a kimutatást tegnapelőttre kell beadnia!
- Sajnálom, de legjobb akarattal is csak tegnapra tudom elkészíteni.

A Duna Cipőgyár meg nem érdemelt dicsérethez jutott a Rádióban

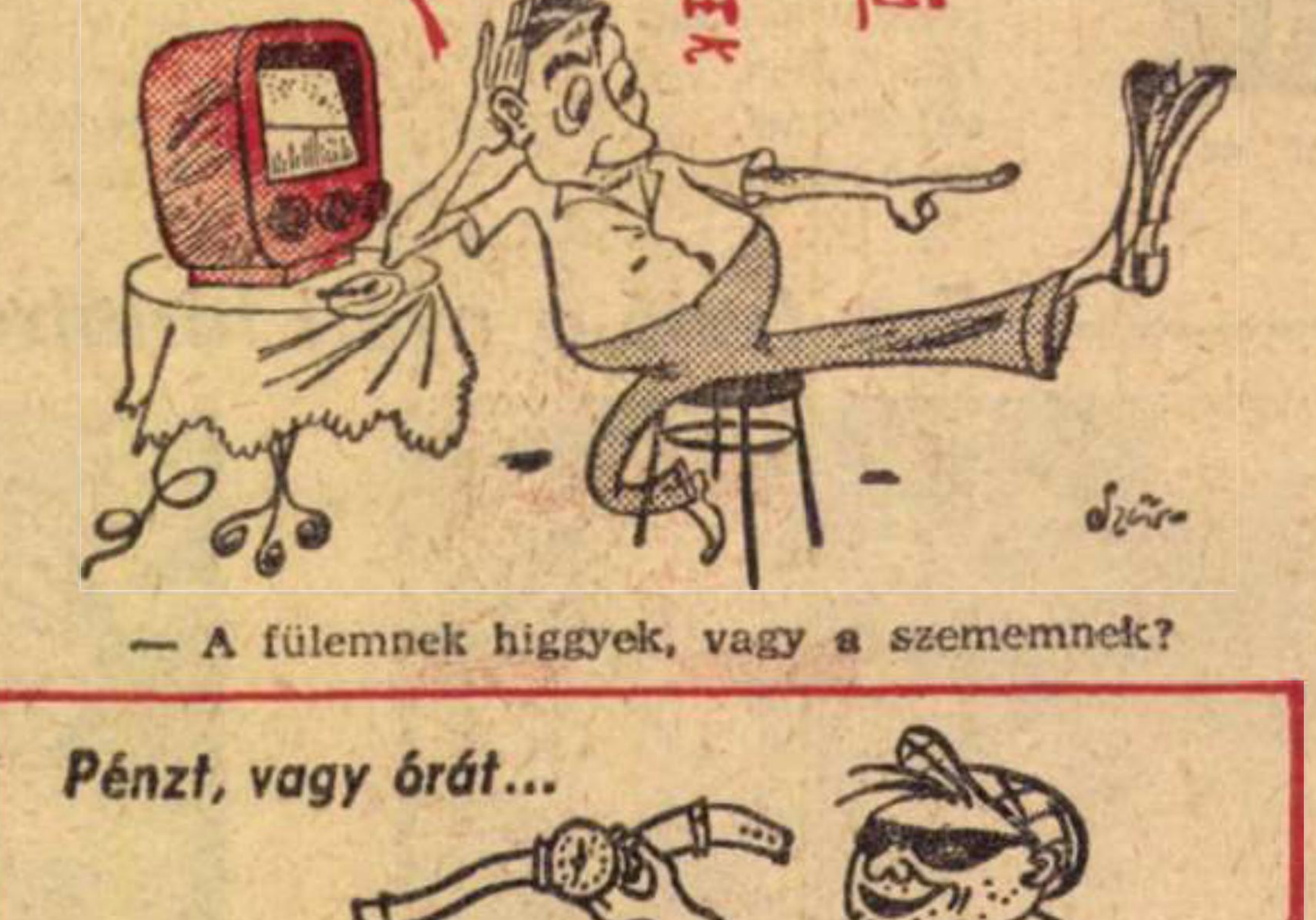

— A fülemnek higgyek, vagy a szememnek?

Pénzt, vagy órát...

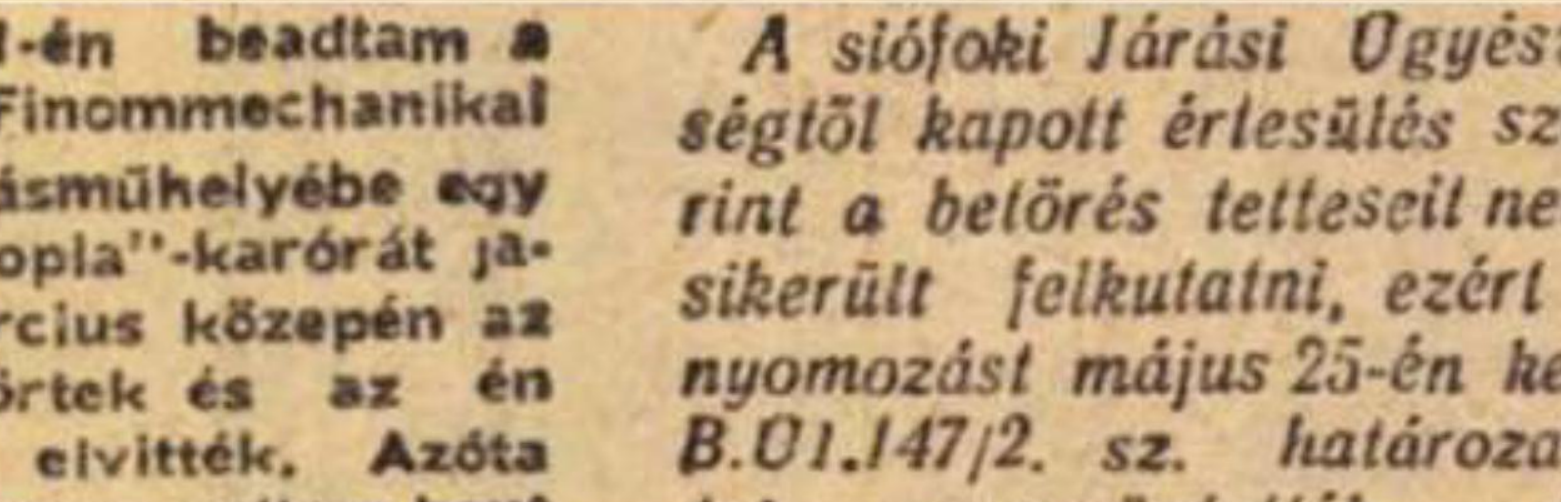

Március 1-én beadtam a siófoki Finommechanikai Vállalat órásműhelyébe egy tizkövés „Hopla”-karórát javításra. Március közepén az üzletbe betörtek és az én órámat is elvitték. Azóta legalább tízszer voltam bent a vállalatnál érdeklődni órám után, de érdemleges választ soha nem kaptam. Ma azt mondták, hogy az ügyészség még nem döntött az ügyben. Avval is ijesztgetnek, megtörténhet, hogy sem az órát, sem az árát nem térítik meg. Nagyon kérlek Ludaskám, nézz utána az órámnak, vagy ennek a Finommechanikai Vállalatnak, mert nekem az órára szükségem van. Miért én lássam kárát a betörésnek?

Hány Ferencné
Siófok, Deák F.-u. 24

A siófoki Járási Ügyészségtől kapott értesülés szerint a betörés tetteseit nem sikerült felkutatni, ezért a nyomozást május 25-én kelt B.01.147/2. sz. határozattal megszüntették. Az ügyészségnek ezt a határozatát a siófoki órajavító-részleg a kaposvári központjához terjesztette fel és egyben kérte, tegyenek intézkedést a kártalanításra. De a válasz a kaposvári Finommechanikai és Gépjavító Vállalattól a többszöri sürgetés ellenére sem akar Siófokra megérkezni. Ugy látszik, a Finommechanika kaposvári központjában nem sokat törődnek a dolgozók ügyeivel és óráival.

Itt a piac — hol a piac?

Az I. kerületben az Iskola-utcában volt egy piac, amelyet nem lehet szépnek mondani. De piac volt… Szükség volt rá…

Ezért nem nagyon örültek a környékbeli lakók, amikor megtudták, hogy a piac helyén óvodát építenek. Az I. kerületi tanács nagy feladat előtt állt: helyet kellett kerítenie a piacnak. De hol? Hiszen a Vár tele van történelmi nevezetességű úttal, térrel, házzal, piac nem akárhol verhet itt tanyát. De hol vásároljon a kerület 50.000 lakója? Hiszen a történelmi levegővel nem lehet jóllakni.

Végül is a Döbrentei-téren megfelelő helyet találtak a piacnak. Állítólag itt már Beatrix királynő és később Musztafa pasa is piacot akart létesiteni, de akkor nem volt rá keret.

Tehát valószinüleg ide telepítik át az iskolautcai piacot, de meg kell állapítani, ez nem alkalmas hely. Itt ugyanis nincs lakóház. Van itt park, vannak itt sokszázéves fürdők, ott emelkednek a Gellérthegy tömör sziklái, de aki majd itt vásárolni akar, annak jó messziről kell a piacra járni.

Persze, volna egy jobb megoldás is. A kerületben ugyanis vásárcsarnok is van. A Batthyány-téren. Ez a főváros második legnagyobb vásárcsarnoka. Valami okos ember egyszer elhatározta, hogy ebből a csarnokból autójavítót kell csinálni. Azóta a környékbeli lakók nem tudnak aludni, mert éjszakánként kalapálnak. Javítják és túráztatják a motorokat a volt vásárcsarnokban. Közvetlenül a vásárcsarnok-autójavító mellett van a Markovics Iván-utcai kerületi rendelő. Mondanom sem kell, hogy a betegeket nagyon megviseli a nagy lárma és a benzinbűz.

Hiába kérte a tanács, a kerületi pártbizottság és az ÁEK, hogy a csarnokot adják vissza rendeltetésének, az autójavító olyan makacsul védi a csarnokot, mint a törökök annakidején a szomszédos Budavárát.

Még szerencse, hogy a piaci árusok délutánonként visszaszökdösnek az iskolautcai piac helyére és titokban árusítanak. Ez szabálytalan, de a környékbeli lakók nagyon örülnek neki.

Vonuljon ki végre az autójavító a csarnokból!

Rajki András

Dióhéjban

A Bükk-hegység turistaházait mi turisták építettük. Szombat délután és vasárnaponként hátizsákban hordtuk fel a hegyre a téglákat. Szomorúan tapasztaltuk, hogy turistaházaink átalakultak üdülőkké és vendéglátóipari vállalatokká. A turisták kiszorultak, nem kapnak éjjeli szállást. Tartsanak fenn az igazolt turisták számára minden turistaházban szükségférőhelyet és azt este kilencig ne adják ki senkinek — kéri a turisták nevében Hortobágyi Ernő tanár, Egerből.

Az Elektromoskészülékek és Mérőműszerek Gyára festőműhelyének dolgozói számára a törvény háromnapi pótszabadságot biztosít. Ebben az évben elvették ezt a kedvezményt. A vállalati egyeztető bizottság nem orvosolta a sérelmet. A területi egyeztető bizottság tisztiorvost küldött ki, aki megállapította, hogy a pótszabadság indokolt, mert a műhelyben nitróval, benzollal és acetonnal dolgoznak. A területi egyeztető bizottság azonban mégsem döntött, hanem a minisztertanács elé utalta az ügyet. Miért terhelik ilyen ügyekkel a minisztertanácsot, ahelyett, hogy megadnák a nekünk járó pótszabadságot? — kérdi levelében a műhely tizenhét dolgozója.

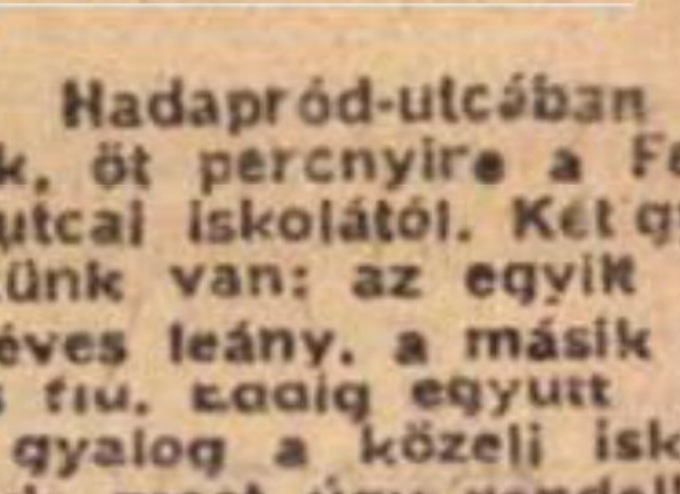

A Hadapród-utcában lakunk, öt percnyire a Fenyves-utcai iskolától. Két gyermekünk van: az egyik kilencéves leány, a másik hétéves fiú. Eddig együtt jártak gyalog a közeli iskolába, de most úgy rendelkeztek, hogy csak a nagyobb gyerekek járhatnak ide. A környék kisdiákjai közül a lányoknak villamoson a Vörös Hadsereg-úti iskolába, a fiúknak pedig a Labanc-úti iskolába kell utazniok. A kicsiknek tehát négy megállónyi villamosútat kell megtenniök. Nem járhatnának a gyerekek a közeli iskolákba? — írja Kovács Andrásné a Hadapród-utcai szülők nevében.

A 74/a jelzésű trolibusz csak a Kálvin-térig jár. Helyes lenne ha a kalauzok a Kálvin-tér előtti megállónál figyelmeztetnék a felszállókat arra, hogy mindössze egyetlen megállónyi utat tesznek meg és kár a rövid útra vonaljegyet vásárolni — írja két troliutas.

Vitakérdés

Kedves Ludas Matyi, munkahelyemen, a Kiskunfélegyházi Bányaberendezések Gyárában az osztályvezetők nem engedik meg az egészséges és takarékos rövidnadrág (short) viselését férfiaknak. Nyilván azt gondolják, hogy ruha teszi az embert, de főleg a tekintélyt. Számtalan kollégámat kérdeztem meg, érzi-e tekintélyének csökkenését, amióta rövidnadrágot hord. Mindegyik nemleges választ adott. Szeretném tudni, van-e olyan rendelkezés, amely beleavatkozik a dolgozók öltözködésébe — nem beszélve természetesen a közszemérmet sértő öltözékről — vagy nincs. Ha nincs, akkor feljebbvalóink milyen jogon avatkoznak ebbe bele? Kérjük őszinte véleményüket és azt, hogy foglalkozzanak a Ludas Matyiban ezzel a kérdéssel.

Többek nevében:
Kiss Ernő
rezsi-ellenőr

Tudomásunk szerint hivatalos rendelkezés a rövidnadrág megtiltására nem történt. Ennek ellenére úgy gondoljuk, olvasóink kérdése: vitakérdés. Kérjük azokat, akiknek ebben az ügyben kialakult véleményük van, írják meg a Ludas Matyinak azt. A legvelősebb véleményeket ismertetni fogjuk.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—293. Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda O. V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850. — Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 370.000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA!